

NEREUS MAGAZINE

JAARGANG 28 / DECEMBER 2017



OLIVIA VAN ROOIJEN
WK GOUD

NEREUS WINT DE
WORLD CUP

DE MAGIE VAN DE
ROBBERS



REDACTIONEEL

Beste lezer,

Het afgelopen jaar was een historisch jaar. Op 13 april wonnen niet alleen de mannen voor de 42e keer de Varsity, maar wonnen ook de vrouwen de eerste editie van de Dames Vier. Misschien nog belangrijker dan de overwinningen zelf is de symbolische waarde. De grootse en gelijkwaardige wijze waarop Nereus beide overwinningen heeft gevierd is de best denkbare start van het vrouwelijk hoofdnummer. De gezamenlijke koetsrit en kroegjool zijn hopelijk een voorbode voor een volwaardig vrouwelijk hoofdnummer en vele bordeauxrode dubbelslagen. In dit nummer blikken zus en broer Karien en Freek Robbers, de slagen van de winnende vieren, terug op deze dag en hun loopbaan tot dusver.

Ook historisch is de eerste wereldtitel voor een Nereïde in een Olympisch nummer. Olivia van Rooijen won in een spannende, machtige race het goud op het WK in Sarasota. Ten slotte heeft ook de Oude Acht geschiedenis geschreven. Op de eerste World Cup in Belgrado wist de acht op sensationele wijze het goud te pakken voor de achten van Groot-Brittannië en Rusland. Bo Wullings en Abe Wiersma geven hun verslag van dit weekend. Veel van de roeiers hebben hun seizoen een succesvol vervolg gegeven in de nationale dubbelvier, twee-zonder en U23-acht. Deze laatste ploeg wist op het wereldkampioenschap haar

wereldtitel te prolongeren. Ook Veronique Meester won daar het goud. Deze successen laten zien dat Nereus in de breedte bij de wereldtop hoort. Dit is mede te danken aan de professionele coaching die Nereus aanbiedt. Diederik de Boorder en Boudewijn van Opstal, twee coaches die Nereus van buiten heeft aangetrokken, delen hun ervaringen en visie met ons. De Commissie Wedstrijdroeien en het bestuur zetten uiteen welke ambities Nereus hierin heeft en hoe zij die hopen te realiseren.

Oud-Nereïden spelen hierin een belangrijke rol. Dankzij uw steun kan Nereus de roeiers de begeleiding bieden die nodig is om de wereldtop te halen. Daarom is Oud-Nereus blij dat uw donaties de afgelopen jaren zijn verdubbeld en de nieuwe activiteiten massaal worden bezocht.

Ook dit keer hebben weer veel (Oud-)Nereïden een bijdrage geleverd aan de totstandkoming van dit Nereus Magazine, waarvoor wij hen zeer dankbaar zijn. Wilt u zelf ook een bijdrage leveren of heeft u een idee voor een inspirerend verhaal, dan vernemen wij graag van u op onderstaand emailadres.

Ioë Hikemelaya!

N.B. Sommige artikelen in dit Nereus Magazine zijn geschreven voor aanvang van de wereldkampioenschappen.

COLOFON

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor de donateurs van Oud-Nereus, het 100+Fonds en het Willy Bloemendal CoachFonds.

Druk

Jaargang 28 | December 2017

Drukwerkdeal, Deventer

Oplage 1000 stuks

Redactie

Aletta Jorritsma, Laura Kox, Daniel Paarlberg, Sara Papineau Salm, Tsjebbe Paulussen, Myrte Piersma, Roos Thijssen en Jasper Vleugels

Vormgeving

Aletta Jorritsma en Sara Papineau Salm

Beeldmateriaal, met dank aan

Ellen de Monchy, Merijn Soeters en

Erik Mus

Correspondentie-adres

Redactie Nereus Magazine

Amsteldijk 130a

1078 RT Amsterdam | 020 679 7117

magazine@nereus.nl | www.nereus.nl

STICHTING OUD-NEREUS

Oud-Nereus bestaat sinds 1921 en wordt gevormd door oud-leden die hun onderlinge band en die met Nereus in stand willen houden. Daarnaast ondersteunen zij Nereus op velerlei gebied, met name financieel.

Kernbestuur

Tom Manders (voorzitter) | 06 24 504 552 |
Sander van den Berg (penningmeester) | 06 52 697 501
Dorine Habets (secretaris) | 06 52 564 064 | oudnereus@nereus.nl
Myrte Piersma (communicatie) | 06 51 861 268
Jorrit Lootsma (evenementen) | 06 16 774 858
Ivo de Graaf (praeses Nereus) | 06 49 671 139 | praeses@nereus.nl
Jeroen Oortwijn (commissaris Reünisten en Extern) | 06 13 198 410 | reunisten@nereus.nl

Generatievertegenwoordigers

Jaap Hulshof ('50) | 070 517 80 84
Myriam Steenman ('71) | 035 772 73 11
Janneke van Marle ('91) | 06 14 283 202
Laura Kox ('05) | 06 28 778 988

De financiële steun die Oud-Nereus sinds 1921 geeft, is vrijwel uitsluitend voor de aanschaf van wedstrijdscepen; het is derhalve een soort Botenfonds. In de loop der tijd zijn daarnaast ook Fondsen opgezet ter dekking van de kosten van de bootsman, en van de kosten van begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien. Nu zijn er dus drie Fondsen.

I. Oud-Nereus Fonds

Het oorspronkelijke Botenfonds van Oud-Nereus; hiervan wordt het vermogen gevormd door jaarlijkse donaties van oud-leden, en aangewend voor de aanschaf van wedstrijdscepen.

Beheerders

Tom Manders | 06 24 504 552
Sander van den Berg | 06 52 697 501
Adres: Amsteldijk 130a, 1078 RT Amsterdam
Bankrekening: NL70 ABNA 060 224 3297

II. Nereus 100+ Fonds

Dit Fonds is in 1985 opgericht met het doel een vermogen te vormen waaruit de kosten van de bootsman betaald kunnen worden. Het streven is deze kosten helemaal uit het rendement eigen vermogen te voldoen. De inkomsten van het Fonds bestaan naast interest en dividenden uit termijnen van lijfrenten die voor de donateur fiscaal aftrekbaar zijn.

Beheerders

Victor Maes | 06 54 770 926
Hans Vendrig | 06 51 562 905
Adres: Binnenkant 18, 1011 BG Amsterdam
Bankrekening: NL69 ABNA 0490 5818 62

III. Willy Bloemendal Coach-Fonds

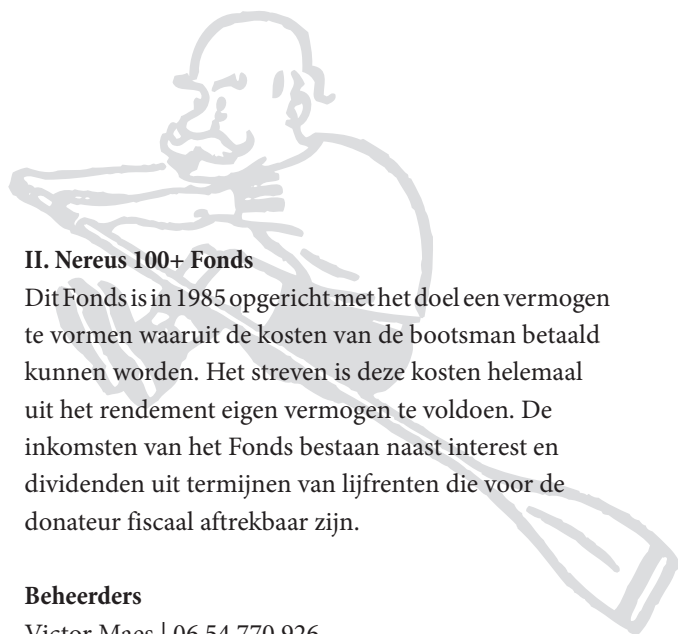
Het Coach Fonds is in 2002 gevormd om daaruit de kosten van organisatie, begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien te betalen. Naast een aanzienlijke bijdrage van Nereus zelf, dragen oud-leden, net als bij het 100+Fonds, bij middels termijnen van lijfrente.

Beheerders

Emile Clous | 06 46 031 985
Jenny van Dobben de Bruijn | 06 23 142 633
Adres: Kerkstraat 178 III, 1017 GT Amsterdam
Bankrekening: NL73 ABNA 0423 3427 11

Elk Fonds heeft twee beheerders, waarvan één wordt aangesteld op voordracht van het Oud-Nereus bestuur en één op voordracht van de ereleden.

Alle donateurs ontvangen het jaarverslag en de jaarrekening van Oud-Nereus; de donateurs van één der andere Fondsen krijgen tevens de jaarrekening van dat Fonds toegestuurd.



INHOUD

3 REDACTIONEEL	26 PROFESSIONALISERING: AMBITIE IS DE BASIS
6 VAN DE BESTUURSTAFEL	28 INTERVIEW DIEDERIK DE BOORDER & BOUDEWIJN VAN OPSTAL
8 NEREUSBABY'S & BLIKKENLIJST	31 REUNIE BESTUUR 1966-67
9 AMSTELDIJK IN 'T KORT	32 HOE IS HET NU MET... HEREN CLUBACHT 2006
10 JAARVERSLAG PRAESES	36 GOUD: OLIVIA VAN ROOIJEN
12 SEIZOEN '16 - '17	40 NEREUS WINT DE WORLDCUP
15 OUD-NEREUS KALENDER	42 DE MAGIE VAN DE FAMILIE ROBBERS
16 WEDSTRIJDKALENDER	46 INTERVIEW RUBEN KNAB
18 IN MEMORIAM: WILLEM B. VAN DER LINDE	49 INTERVIEW ROBERT BOLIER
19 IN MEMORIAM: HENK KNUVERS	52 NEREUS OVER DE GRENS: PLEUNI HOOIJMAN / LONDEN
20 IN MEMORIAM: ERIC WESDORP	54 NEREUS OVER DE GRENS: FLEUR GOOREN / SIERRA LEONE
22 IN MEMORIAM: ERNSTVEENEMANS	55 JASJE AAN, JASJE UIT: OLINE VAN WIJNEN & JENNY VAN DOBBEN DE BRUIJN

VAN DE BESTUURSTAFEL

DOOR
TOM MANDERS, VOORZITTER OUD-NEREUS

Waarde oud-leden van Nereus,

De door (top)sportend Nederland zo gevreesde postolympische depressie lijkt aan de Amsteldijk voorbij te zijn gegaan. Ook dit jaar hebben de dames en heren van Nereus namelijk weer een reeks van bijzondere prestaties geleverd. U leest daarover meer in dit nieuwe Nereus Magazine.

Maar ook het bestuur van Oud-Nereus heeft het afgelopen jaar niet stil gezeten. Zonder de illusie te koesteren volledig te zijn, sta ik hierna kort stil bij wat het afgelopen jaar zoal de revue heeft gepasseerd.

BESTUURSWISSEL

Het Kernbestuur van Oud-Nereus heeft enige tijd geleden besloten om de zittingstermijn van de bestuursleden vast te stellen op drie jaar met een uitloop tot vijf jaar. Dat besluit moet ervoor zorgen dat de bestuursleden tijdens een overzichtelijke periode zich vol kunnen/zullen inzetten voor onze reünistenvereniging. Daarnaast zorgt een afgebakende periode ervoor dat er met enige regelmaat nieuwe bestuursleden nodig zijn, wat voldoende gelegenheid geeft aan de jongere oud-leden om toe te treden tot het bestuur en daarop hun stempel te drukken.

In dat verband heeft Daniel Paarlberg aangegeven dat hij aan het einde van dit jaar zijn taken zal neerleggen. Die mededeling deed ons direct beseffen dat een besluit als het bovenstaande – hoezeer wij daar ook achter staan – pijnlijke momenten met zich brengt. Want Daniel zal door ons node gemist worden. Niet alleen was hij een drijvende kracht binnen ons bestuur daar waar het de communicatie met oud-leden betrof, ook is het voor een belangrijk deel aan hem te danken dat Oud-Nereus zich heeft kunnen transformeren tot de organisatie die het thans is: actief en met korte lijnen naar Jong-Nereus.

De portefeuille “communicatie” van Daniel zal worden overgenomen door Myrte Piersma die daarmee toetreedt tot het Kernbestuur van Oud-Nereus.

FONDSBEHEERDERS

De fondsbeheerders van het Nereus 100+-fonds, Evert Constandse en Jan Peter de Geus, hebben dit jaar aangegeven dat zij willen stoppen met hun werkzaamheden. Dat is een aderlating aangezien het Nereus 100+-fonds met afstand het fonds is dat het best wordt beheerd.

De leemte die zij achterlaten zal worden ingevuld door Jenny van Dobben de Bruijn, Victor Maes, Hans Vendrig en Emile Clous. Daarmee is dan tevens een opvolging gevonden voor het beheer van het Willy Bloemendal Coach-fonds, dat al enige tijd a.i. werd ingevuld door Sander van den Berg. Overigens zal het bestuur van Oud-Nereus nauw gaan samenwerken met de nieuwe fondsbeheerders en is het de insteek van alle betrokkenen om, wat de acquisitie betreft, samen op te trekken.

VARSITY(DINER)

Voorafgaand aan het Varsitydiner op 4 april jl. werd de R.J. Luijnenburg gedoopt. Een nieuwe Empacher 4- die dit jaar door de oud-leden aan Nereus is geschonken. De boot is voorzien van het logo van Oud-Nereus zodat de betrokkenheid van oud-leden zichtbaar blijft voor de huidige generatie roei(st)ers.

Zoals ik u vorig jaar al voorhield, vindt de oud-ledenborrel tijdens de Varsity plaats in een chique VIP-paviljoen. Geen modder, maar wel een terras aan het water van waar de wedstrijden prima te volgen zijn. Bovendien kent de Varsity sinds dit jaar niet één maar twee hoofdnummers. Naast de Oude Vier is er nu ook



de Dames Vier. En voor diegene die dat nog niet heeft meegekregen; zowel de dames als de heren van Nereus wisten dit hoofdnummer te winnen.

Houd dus volgend jaar de zondag van de Varsity vrij en reis af naar Houten!

REÛNIE JAREN '80-'90 / OUD-NEREUS FEEST

Op 10 juni jl. vond de reünie plaats voor de roeiers en roeisters die in de jaren '80 en '90 op Nereus zijn aangekomen. Ruim 170 Nereïden luisterden in het botenhuis naar een gloedvol betoog van de slag van de Oude Acht, Freek Robbers, voordat zij konden aanschuiven voor het diner. En hoewel menig gezicht getekend was door de inmiddels verstreken tijd, waren maar weinigen van zins om het aansluitende Oud-Nereus feest over te slaan – hoewel dat eigenlijk bedoeld was voor de jongere oud-leden. En zo integreerde jong-oud met oud-oud.

Dat de avond een doorslaand succes was, is vooral te danken aan de samenwerking tussen het Oud-Nereus bestuur (in de persoon van Jorrit Lootsma), het Jong-Nereus bestuur en de reünistencommissie. Zonder hun niet-aflatende inzet zou deze avond niet mogelijk zijn geweest.



KHB-BORREL

Op 25 juni jl. vond de traditionele KHB-borrel plaats. En hoewel de opkomst naar behoren was, vraagt het bestuur van Oud-Nereus zich toch af of er volgende jaar niet voor een wat andere opzet gekozen moet worden. Een opzet waarbij de oud-ledenborrel meer een Nereus karakter krijgt. Dat was dit jaar wat minder het geval. U wordt over eventuele ontwikkelingen in dat verband uiteraard tijdig geïnformeerd.

Na afloop van de wedstrijden doopte Josy Verdonkschot, een van de meest succesvolle coaches die Nereus heeft gekend, een naar hem vernoemde nieuwe Empacher 8+, de “Josy”.

NIEUWSBRIEF EN SOCIAL MEDIA

U wordt, via e-mail of per post, met regelmaat door het bestuur van Oud-Nereus en de Reünistencommissaris op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen binnen Oud-Nereus en van de evenementen die Oud-Nereus in samenwerking met de reünistencommissie organiseert. Houd uw mailbox of brievenbus dus in de gaten. U doet zichzelf tekort om niet ten minste één keer per jaar acte de présence te geven. Nog los van het feit dat het mooi is om “oude” roeivrienden weer eens te ontmoeten in een setting waar het allemaal ooit begon, geven de prestaties van Nereus, zowel op nationaal als op internationaal niveau, daar alle aanleiding toe.

Naast de berichten die u vanuit Oud-Nereus worden toegestuurd, kunt u op de hoogte blijven via onze nieuwe (!) website www.oudnereus.nl en onze Facebook-pagina www.facebook.com/oudnereus.

DONATEUR

Uw donaties aan Oud-Nereus zijn essentieel. De bedragen die u doneert, komen ten goede aan Jong-Nereus en worden, normaliter, aangewend voor de aanschaf van boten, riemen en overig materiaal. Het bestuur van Oud-Nereus legt daarover jaarlijks rekening en verantwoording af in de vorm van een jaarrekening die u wordt toegestuurd. Mocht u over dit jaar uw donatie nog niet hebben voldaan, dan verzoek ik u dat alsnog te doen. Wellicht ten overvloede vestig ik uw aandacht op het feit dat uw overschrijving ook via een automatische incasso kan plaatsvinden. Op de website van Oud-Nereus leest u hoe.

SUGGESTIES

Het bestuur van Oud-Nereus vindt het van het grootste belang dat de jongere generaties oud-leden zich betrokken voelen bij onze reünistenvereniging. Van onze zijde trachten wij die betrokkenheid te creëren door de organisatie van een groot aantal evenementen. Mist u iets of heeft u suggesties, voelt u zich dan vrij om die met ons te delen en mail naar oudnereus@nereus.nl.

Ioe Hikemelaya!

JAARVERSLAG PRAESES

DOOR

BENTE VAN DER LAAN, E.T. PRAESES DER A.S.R. NEREUS

Waarde (oud)-Nereïd(e),

Dat het goed gaat met Nereus laat ik u graag weten, een context omtrent deze terugkerende uitspraak probeer ik hieronder voor u te schetsen. Het jaar begint voor ons met een huldiging van de resultaten die zijn behaald in de zomer van 2016. Een keer goud en een keer brons op de Olympische Spelen in Rio de Janeiro, de aftrap van een jaar waar deze vliegende start heeft bijgedragen aan een uiterst succesvol seizoen. Het is de rode lijn die ons bestuursjaar kenmerkt. Op het moment van schrijven heeft de SB acht, waarin vorig jaar vier Nereïden en dit jaar drie Nereïden zaten, wederom goud gewonnen. De vrouwen vier-zonder met een Nereïde die vorig jaar brons won, heeft gisteren ook goud gewonnen. Niet alleen de internationale toernooien worden door Nereus gedomineerd, ook tijdens de nationale wedstrijden vaart Nereus voorop. De Heineken en de Head zijn door de ouderejaars gewonnen en tijdens de Varsity is het goud door zowel de dames als de heren Oude Vier naar de Amsteldijk gehaald. Ook aan de onderkant van deze keten van toproeiers wordt hard

gevaan en veel gewonnen. De eerstejaarsklassementen en developmentklassementen zijn gewonnen door de zware dames en de lichte mannen.

Mijn hart maakt een sprong bij het beschrijven van al deze resultaten. Het is bijzonder om een vereniging te besturen die in aantallen misschien voorbij wordt gestreefd door andere clubs, maar haar focus zo helder en duidelijk heeft, dat zij in haar ambities en resultaten immer de grootste zal zijn.

Belangrijker dan beschrijven dat het goed gaat met Nereus, is u als lezer ervan te overtuigen dat we er alles aan doen om voor te zorgen dat het met Nereus goed zal blijven gaan. Er is dit jaar geïnvesteerd in de ontwikkeling van een nieuw IOE systeem dat zal bijdragen aan de professionalisering van de functies binnen het bestuur. Voordeel hiervan is bijvoorbeeld dat de quaestor geen dagen meer bezig is met het verwerken en invoeren van incasso's en op die manier blijft kostbare tijd over om het genereren van inkomsten te optimaliseren. Ook zijn nieuwe fondsbeheerders aangewezen door de ereleden





en het Oud-Nereus bestuur en zorgen zij samen met de belrondes ervoor dat ieder oud-lid eens in de zoveel tijd door Nereus wordt gevraagd een donatie te doen. Er is een nieuw evenement georganiseerd dat studenten de mogelijkheid biedt zich te oriënteren op de arbeidsmarkt, maar ook een manier is om sponsors enthousiast te maken voor een eventuele samenwerking met Nereus. Tevens is er een duidelijke structuur opgezet ten aanzien van het evalueren van alle professionals die zich inzetten voor Nereus. Al deze aanpassingen zijn gedaan om de torenhoge ambitie van Nereus waar te kunnen maken, want zoals ik al eerder beschreef, liegen de resultaten er niet om.

De ambitie is om met de wereldtop mee te varen. Voor het bestuur ligt er een taak dit plan te realiseren door in kleine stappen Nereus naar een hoger niveau te tillen. Bij kleinere stappen kunt u bijvoorbeeld denken aan het optimaliseren en bijhouden van onze vloot, het onderhouden van het gebouw, de organisatie rondom- en evaluatie van onze professionele coaches, de opleiding en begeleiding van vrijwillige coaches, het faciliteren van de roeiers, zowel wedstrijd- als competitieroeiers en bovendien het bevorderen van

plezier in het roeien voor iedere Nereïd(e).

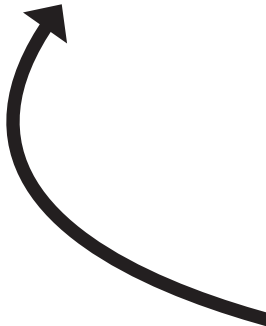
In tijden waarin het met Nereus goed gaat en de grotere projecten reeds zijn verwerkelijkt, is het - in mijn ogen - minder eervol om de kleinere schakels op te pakken en te verbeteren. De machine die Nereus heet zal echter nog soepeler lopen wanneer zelfs het kleinste wieltje is opgepakt, omgedraaid en met de grootste zorg is ingevet. De link met een geoliede machine is snel gelegd. Deze geoliede machine, een reuzentanker op snelheid, onze vereniging Nereus genoemd; draag ik met alle vertrouwen over aan onze opvolgers. Ik zal het missen de verantwoordelijkheid voor alle leden, oud-leden en om deze vereniging te dragen. Ik zal de deur achter mij dichttrekken en de bestuurskamersleutel overdragen, maar niet voor definitief, want als een ding mij dit jaar bijzonder duidelijk is geworden, is het dat het succes van Nereus staat bij de inzet en betrokkenheid van haar oud-leden. Voor mij zit er na 16 september niks anders op te streven een even betrokken oud-lid te zijn. Het moge Nereus goed gaan.

Ioë Hikemelaya!

NEREUSBABY'S

08-09-2016	Fedde Kolsters (zoon van Peter Kolsters en Marit Stapel)
18-11-2016	Valentijn Magnus Nijse (zoon van Antoinette Nijse - Dobbelmann en Bram Nijse)
22-12-2016	Cato Maria van Els (dochter van Renée de Haan en Guido van Els)
12-02-2017	Abel Jacob Adriaan Freeke (zoon van Jan Freeke en Jessica van Es)
20-03-2017	Luka Ben Snijders (zoon van Maike Simmes en Ivo Snijders)
09-05-2017	Ime Hajo David Kruijff (zoon van Sjoerd Kruijff en Judith Kruijff - Valstar)
26-07-2017	Valentijn Vente (zoon van Sofie van Reenen en Lucas Vente)
07-08-2017	Willem Pieter Varga (zoon van Elisabeth Verheijen en Tamás Varga)

- Tromp Boat Races
- Asopos Najaarswedstrijden
- Hel van het Noorden
- Novembervieren
- NK Indoorroeien
- Langstrecke Regatta
- Het Uur
- Amstelbeker
- Winterwedstrijden
- Heineken Roeivierkamp
- Head of the River
- Skoll Cup
- Skiffhead
- Hollandia
- Voorjaars Regatta Gent
- Varsity
- Essen
- Westelijke Regatta
- Europese Kampioenschappen
- World Cup Belgrado
- Damen Raceroei Regatta
- International Gent May Regatta
- ZRB
- World Cup Poznan
- Thetis Sprint
- Koninklijke Holland Beker
- Henley Royal Regatta
- ARB
- Argo Sprint
- NSRF Slotwedstrijden
- European University Championships
- World Rowing Under 23 Championships
- World Cup Luzern
- World Championships



AMSTELDIJK IN 'T KORT

NEREUS IN CIJFERS



1^e

VROUWELIJKE
WK-GOUD OOI IN
EEN ZWARE
OLYMPISCHE
BOOTKLASSE VOOR
OLIVIA VAN ROOIJEN

9

HISTORISCHE
EERSTE KEER



GOUDEN VARSITY
BLIKKEN NAAR DE
AMSTELDIJK DOOR
WINST DAMES VIER

AANTAL
LEDEN DIT
JAAR

991

5

BOTEN GEKOCHT
DIT JAAR

1X, 1X, 2X, 8+
EN EEN 4-
DOOR
OUD NEREUS

168

AANTAL NIEUWE
DONATEURS OUD
NEREUS

666

DONATIES IN
TOTAAL
ONTVANGEN

229

MEER DAN
VORIG JAAR

26^x

HEEFT DE Q1 DIT JAAR
MET OUDERS GESPROKEN
OVER FINANCIËN.

IS HET VERANDERDE
STUDIEKLIMAAT DE
OORZAAK?

265

OUD-NEREÏDEN
ZIJN GEBELD OM
TE DONEREN

155

OUD-LEDEN OP DE
JAREN '80-'90
REÛNIE

4950

LITER BIER GETAPT
OP DE HEINEKEN
ROEVIERKAMP

LAGEN WAX IN
DE SOCIËTEIT

114

172

BLIKKEN NAAR DE
ASR DIT SEIZOEN

SEIZOEN '16-'17

JAARVERSLAG WEDSTRIJDROEIEN

DOOR

ANNE FISCHER E.T. COMMISSARIS WEDSTRIJDROEIEN

Na het jaar waarin het lustrum werd gevierd, de Varsity werd gewonnen en goud en brons werd gewonnen door Nereïden op de Olympische Spelen in Rio de Janeiro, is dit jaar gebouwd aan een nóg succesvollere cyclus. Het jaar begon met de aanstelling van twee extra profcoaches, Boudewijn van Opstal en Diederik de Boorder en in januari werd ook Jolijn Remmelink, jarenlang top-vrijwilliger, profcoach bij Nereus.

Het rustige najaar bleek een opmaat voor een stormachtig seizoen. De Amstelbeker werd gewonnen door de mannen en op de najaarswedstrijden, de Tromp Boat Races, Hel van het Noorden en de NKIR werden enkele blikken behaald. Een eervolle vermelding verdient onze Oude Acht, die de Baselhead weliswaar niet wist te winnen, maar tweede werd achter de Deutschland Achter die op de Olympische Spelen in Rio tweede werd. De KNRB boot werd wel ruimschoots verslagen. Het bleek een voorbode voor de eerste Wereldbeker dit seizoen, waarover later meer.

Het opwarmertje voor de Heineken Roevierkamp, de Winterwedstrijden, werd goed benut door de eerstejaars- en ouderejaars ploegen met negen



Veronique Meester haalt goud op het WKU23 in de SB4-

blikken als resultaat. Op de enige echte opening van het seizoen werden alle eerste divisie achten velden (zwaar, dames en licht) ouderwets gewonnen door onze verenigingsploegen. Ook blijven de twee blauwe wimpels nog een jaar wapperen op de Amsteldijk 130a. De honger naar de Varsity winst werd tweemaal zo groot met het toevoegen van het dames hoofdnummer: de Dames Vier. De race der Oude Vieren is in geen tijden zo spannend geweest en met een uiterste krachtinspanning werd Triton voor de vijftigste achtereenvolgende keer naar een troostplek verwezen.



EJD en EIJL samen op het podium tijdens de ZRB. Uiteindelijk winnen beide boten het klassement.



SB8+ wint goud op het U23 WK in Plovdiv

Mick Makker, Lex van den Herik, Abe Wiersma, Freek Robbers, Dieuwke Fetter zorgden samen met Karien Robbers, Kirsten Wielaard, Veronique Meester en Ilse Paulis voor de dubbele Varsity winst in respectievelijk de Oude Vier en de Dames Vier.

Tijdens het kortebaans seizoen werd over de gehele breedte goed gepresteerd door de ploegen. Eerstejaars licht was zo goed als onoverwinnelijk, met maar één wedstrijd die werd verloren. Eerstejaars dames wist het tot de laatste wedstrijd van het seizoen spannend te houden en ook zij wonnen het klassement. Ook de developmentploegen, en dan met name de lichte mannen en de dames, waren goed voor vele blikken dit seizoen.

Het internationale seizoen begon met de wereldbeker in Belgrado. Voor het eerst sinds de jaren '70 lag een volledige verenigingsboot aan de start. In totaal namen negentien Nereïden deel aan deze World Cup. De

'Belgrado Acht' nam het op tegen Engeland, Rusland en Polen. In de finale ging vanaf de 1500 meter het gas er echt op en kwam het boegpuntje van de D.R. Simon als eerste over de finish. Nereus wint de World Cup!

Internationaal werd goed gepresteerd met in totaal dertien medailles op het EK en de World Cups. Later in de zomer volgde het WK onder 23 jaar in Plovdiv, Bulgarije. Zowel de mannenacht als de vrouwen vier-zonder werden wereldkampioen. Voor de mannenacht betekende dit zelfs prolongatie van de wereldtitel. Daarnaast was er zilver voor de lichte dames dubbelvier. Met 157 overwinningen was het een mooi seizoen met vele hoogtepunten en de kers op de taart moet nog komen; eind september zal er in Florida worden gestreden op de Wereldkampioenschappen. Op naar Tokio 2020!

Ioe Hikemelaya!



Martine en Marike Veldhuis winnen zilver op het WKU23 in de LSB 4x- onder leiding van Jolijn Rammelink



WERELDHAVE



JANUARI

/ 7

/ NIEUWJAARSBORREL &
HARDLOOPRONDJE

/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM

/ 20

/ ALV
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM

oud nereus kalender



FEBRUARI

/ 10

/ JAREN '70 DINER
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM

MAART

/ 10-11

/ HEINEKEN ROEIVIERKAMP
+ OUD NEREUS BORREL
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM



APRIL

/ 8

/ VARSITY
/ AMSTERDAM RIJNKANAAL
/ HOUTEN

JUNI

/ 1

/ THETISSPRINT
/ BOSBAAN
/ AMSTERDAM

MEI

/ 26

/ REÜNIE
DINER 2000-2010 +
OUD NEREUS FEEST
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM

JUNI/ JULI

/ 30-1

/ KONINKLIJKE
HOLLANDBEKER
/ BOSBAAN
/ AMSTERDAM

SEPTEMBER

/ 1

/ OVERDRACHTS ALV +
FIETSRONDJE
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM

NOVEMBER

/ 9

/ NEREUS CONGRES
/ A.S.R. NEREUS
/ AMSTERDAM



Wedstrijdkalender

2017-2018

DECEMBER

/ 9

/ AEGON NKIR
/ SPORTHALLEN ZUID
/ AMSTERDAM

FEBRUARI

/ 17 - 18

/ WINTERWEDSTRIJDEN
/ DE SCHIE
/ DELFT

MAART

/ 10 - 11

/ HEINEKEN ROEIVIERKAMP
/ DE AMSTEL
/ AMSTERDAM

/ 17 - 18

/ HEAD OF THE RIVER
/ DE AMSTEL
/ AMSTERDAM

/ 31

MEI

/ 5 - 6

/ DAMEN RACEROEIREGATTA
/ WILLEM ALEXANDER BAAN
/ ZEVENHUIZEN

/ 19 - 20

/ WESTELIJKE REGATTA
/ BOSBAAN
/ AMSTERDAM

JUNI

/ 2 - 3

/ ZRB
/ WATERSPORTBAAN TILBURG
/ HILVARENBEEK

/ 1 - 3

/ WORLD CUP I
/ SAVA LAKE
/ BELGRADO
/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

JUNI/JULI

/ 30 - 1

/ KONINKLIJKE HOLLAND
/ BEKER
/ BOSBAAN
/ AMSTELVEEN

JULI

/ 7 - 8

/ NSRF SLOTWEDSTRIJDEN
/ BOSBAAN
/ AMSTELVEEN

/ 4 - 8

/ HENLEY ROYAL REGATTA
/ THAMES
/ HENLEY ON THAMES
/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 13 - 15

/ WORLD CUP III
/ ROTSEE
/ LUZERN
/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 25 - 29

/ WK <U23
/ HENLEY ON THAMES

/ 3+

/TWEEHED

/ DE AMSTEL

/ AMSTERDAM

APRIL

/ 1

/SKIFFHEAD

/ DE AMSTEL

/ AMSTERDAM

/ 8

/ VARSITY

/ AMSTERDAM RIJNKANAAL

/ HOUTEN

/ NEREUS WINT DE VARSITY!

/ 14 - 15

/ GENT SPRING REGATTA

/ GENTSE ROEIBAAN

/ GENT

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 21 - 22

/ HOLLANDIA NK KLEIN

/ WILLEM ALEXANDER BAAN

/ ZEVENHUIZEN

/ BELGRADO

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 15

/ ARGO SPRINT

/ BOSBAAN

/ AMSTELVEEN

/ 16 - 17

/ ARB / ARGO

/ BOSBAAN

/ AMSTELVEEN

/ 22 - 24

/ WORLD CUP II

/ LINZ-OTTENSHEIM

/ LINZ, OOSTENRIJK

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 29

/ THETIS SPRINT

/ BOSBAAN

/ AMSTELVEEN

/ WK <U23

/ LAKE MALTA

/ POZNAN, POLEN

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

AUGUSTUS

/ 2 - 5

/ EUROPESE
KAMPIOENSCHAPPEN

/ STRATHCLYDE

/ GLASGOW, ENGELAND

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

SEPTEMBER

/ 9 - 16

/ WERELDKAMPIOENSCHAPPEN

/ PLOVDIV

/ PLOVDIV, BULGARIJE

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

/ 10 - 12

/ WORLD UNIVERSITY ROWING
CHAMPIONSHIP

/ SHANGHAI

/ SHANGHAI, CHINA

/ INTERNATIONALE WEDSTRIJD

IN MEMORIAM:

WILLEM B. VAN DER LINDE 1931 – 2017

DOOR
JAAP ELLERBROEK

Op 4 februari jl. overleed Willem B. van der Linde, mijn dierbare zwager en oudere broer van wijlen Daan van der Linde (1960). Hij woonde sinds 1964 in Philadelphia (USA).

Willem ging in 1950 Scheikunde studeren in Amsterdam en belandde via het roeidispuut Viator bij Nereus. De vereniging zat toen behoorlijk in de malaise en moest opboksen tegen de suprematie van Njord van onder andere de grote Dutry van Haaften. Willy Bloemendal was in dat jaar zijn prille coachcarrière begonnen met een eerstejaarsacht en zag al snel het talent in Willem. Hij was lang, dun en gespierd en had zijn puberteit in een Japans concentratie doorgebracht. Deze “kampjongens” bleken dikwijls fanatiek en vooral gezegend met een gezond incasseringsvermogen.

In 1952 had Nereus eindelijk na 14 jaar weer de Varsity gewonnen met onder andere Jan Willem Pennink aan boord. Maar deze ploeg viel helaas na de Olympische Spelen van Helsinki uit elkaar en dus stond Bloemendal in 1953 voor de taak om met vier jonge roeiers (Toon Verhoef, Anton Brink, Jan de Wit en Willem van der Linde) de Oude Vier te bemannen.

De verwachtingen waren dus niet hoog, maar de ploeg verraste vriend en vijand door weer het goud te winnen. In 1956 roeide Willem opnieuw de Varsity maar werd toen met een neuslengte door Aegir geklopt. Hij studeerde af en emigreerde in 1964 naar Philadelphia. Roeien leek er voorlopig niet meer bij, maar rond zijn vijftigste verjaardag (Abraham) kwam het toch weer op zijn pad. Zijn verhaal citeer ik graag uit het interview dat destijds in het Nereus Magazine van november 2000 verscheen:

“Ik liep op een dag de roeivereniging University Barge Club binnen, aan de rivier waar ik ook holde om gewicht te verliezen. Hier kreeg ik te horen dat als ik lid wilde worden, ik moest bellen naar de hoofdcoach. De volgende dag zat ik om 6 uur ‘s ochtends met hem in de twee en daarna kwam ik in een vier terecht.

We roeien elke dag om vijf uur ‘s ochtends, want daarna moet iedereen weer aan het werk. Zo ‘s ochtends vroeg is het nog lekker rustig op het water, in de winter varen we met lichtjes op de boot. Alleen bij extreem weer, storm of vorst, slaan we een training over. Per training wordt het aantal geroeide mijlen bijgehouden. Voor mij is dat 8 tot 12 mijl per dag, dat brengt me toch al snel op zo’n 2000 mijl per jaar. Ik zit nu ook in een veteranen-acht, waar we de wereld mee rond reizen. We zijn vorig jaar naar de Londonse Head en naar Sevilla geweest voor de Masters, waar we wodka dronken in hetzelfde café als Hemingway.” Tot zover Willem’s eigen verhaal.

Tweemaal kwam hij met zijn acht naar de Heineken Roeivierkamp, waar ze enthousiast in de veteranendivisie meededen. Zijn dagelijkse roeien ging door tot 85-jarige (!) leeftijd, toen hij tot zijn verdriet wegens fysiek ongemak moest stoppen.

Op 30 april jl. werd door zijn club in Philadelphia een Memorial georganiseerd, waarbij ook een acht met zijn naam werd gedoopt. Ik heb daar mogen spreken en heb de Amerikanen duidelijk gemaakt dat hun “Bill” weliswaar een groot roeier (en voorzitter) was geweest, maar dat zijn echte roem en glorie in Nederland toch bij Nereus was gevestigd. Een afbeelding van bijgaande foto hangt nu aan de wand van het prachtige botenhuis. Zijn weduwe Pit luisterde blij en trots met de gouden Varsity-medaille aan een kettinkje rond haar hals!



IN MEMORIAM:

HENK KNUVERS 1946-2017

DOOR
EVERT CONSTANDSE

Het was in vele opzichten een bijzonder jaar, 1968. Allereerst was het een Olympisch jaar, en Nereus had de, zeker niet irreële ambitie, om met een twee-zonder, een vier-met, een vier-zonder en een acht naar Mexico te gaan. Het liep anders: alleen de twee en de acht werden werden uitgezonden, en zij voeren ook nog een ongelukkig toernooi.

Het was ook een enerverend jaar. In flagrante strijd met iets als de Olympische verbodering maakten ordetroepen bij studentenrellen tijdens de Spelen vele slachtoffers. In Praag rolden Russische tanks binnen om de heilstaat te bewaren en in Frankrijk brak de “Seconde Revolution” uit. En gewoon thuis in Amsterdam hielden Provo's, Kabouters en de Anti-rookmagiër hun happenings rond het Lieverdje. Er werd een Wittefietsenplan gelanceerd, lange haren en witte spijkerpakken werd de trend en de studenten gingen zich steeds nadrukkelijker met hun studieprogramma bemoeien. “Langharig en werkschuw”, of “Beter langharig dan kortzichtig”?

Er valt nog veel meer over te zeggen, maar we hebben het nu over Henk Knuvers die in datzelfde jaar 1968 aankwam. Henk had geen lang haar, sterker nog, hij liet zich kaalknippen omdat hij Corps-lid wilde worden. In die tijd begonnen ook de stijve botten van het oude Corps te kraken; de meer intellectuele leden besteedden kostbare studietijd aan verhitte discussies over de groentijd, het kaalscheren en wel-of-geen jasje/dasje in de Grote Zaal. Later zou blijken dat 1968 het laatste jaar was dat de feutjes nog kaal waren.

Henk was niet het type dat zich hier erg mee bezig hield. Hij wilde een ouderwetse, vrolijke studententijd, en daarvan heeft hij genoten. Hij sloot zich aan bij Vivat, het “Plattelandsdispuut” waar je pas werd geïnaugureerd als de eerste sneeuw was gevallen.

Zoals vele Viveurs ging hij ook roeien. Aan zijn ambitie lag het niet – op zijn hempje had hij “München 1972” geveerd - maar zijn roeitalent bracht hem niet verder dan den overnaedschen twee en een overnaadse vier. Maar, met zijn ene blik staat hij wel eeuwig op de blikkenlijst.

Henk was een echte verenigingsman. Gezellig met de maten en als hij iets kon doen deed hij het. Hij was in 1971-72 Commissaris Materiaal; hij was trouw oud-lid en gaf advies over de belastingzaken van Nereus, met name bij de opzet van het 100+Fonds. Hij zorgde er ook voor dat Arthur Andersen, waar hij als fiscalist werkte, de speciale Nereus 100+das sponsorde die aan alle eerste 100+ers werd aangeboden.

Behalve voor Nereus klopte zijn hart ook voor Ascrum, en voor zijn dispuut is hij ronduit onmisbaar geweest. Na een kritieke periode in de zeventiger jaren zorgde hij voor de, zeg maar, wedergeboorte. Daarnaast heeft hij het mogelijk gemaakt dat er een nieuw dispuutshuis kon worden gekocht. Henk vond dat een dispuut zonder huis net als boerenkool zonder worst was.

In 2016 had hij zich verbonden om weer voor vijf jaar aan het 100+Fonds te schenken. Tot mijn verwondering bleef zijn betaling uit; als fiscalist wist hij toch als geen ander dat je zo'n schenking voor het eind van het jaar moest doen? Toen ik hem belde moest ik horen dat hij ernstig ziek was, en dat hij afscheid aan het nemen was. Een paar weken later was hij overleden.



IN MEMORIAM:

ERIC WESDORP 1947 - 2017

DOOR
PIET BON



Eric was de jongste van drie zonen van de familie Wesdorp. Wij leerden elkaar kennen toen Eric als jongen van zo'n veertien jaar kwam zeilen in mijn woonplaats, Aalsmeer. Met zijn broer Rob deed hij verdienstelijk mee aan zeilwedstrijden in de Vrijheidsklasse. Enige begaafdheid viel toen al op: hij was autodidact, een "natural". Bij nabesprekingen wist hij exact te reproduceren, ook jaren later, hoe de wedstrijd was verlopen.

In 1964 deed hij eindexamen van de middelbare school en ging hij volgens de Wesdorp-traditie medicijnen in Amsterdam studeren. Zijn oudste broer Rob was chirurg, broer Jan cardioloog en hun vader Jan huisarts in Amsterdam. Zelf koos Eric voor Maag-Darm-Leverarts, eind jaren zeventig een opkomend specialisme.

Eric had nog nooit geroeid of van Nereus gehoord. Maar, aan het eind van de afroeiperiode won Eric's ploeg de afroeiwedstrijden. Wat een geluk dat Sjoerd Wartena, zelf net terug als roeier van de Olympische Spelen in Tokyo, de eerstejaarsacht ging coachen met het doel om deel te nemen aan de volgende Olympische Spelen! Eric gaf bij zijn gewicht een paar kilo meer op en werd geselecteerd.

Behalve de slag van de eerstejaarsacht had geen van allen ooit geroeid. Toch volgde een bijzonder snelle carrière. Snel en goed paste bij Eric. In het tweede jaar werden ze al Nederlands kampioen en uitgezonden naar de WK in Bled, waar ze de kleine finale wonnen. Het jaar daarop werd de acht vijfde bij de EK in Vichy. En na een schitterende Rotsee Regatta verdiende de acht een uitzending naar de Olympische Spelen in

Mexico. Daar, op de baan van Xochimilco, bereikten zij de achtste plaats.

Coach en cultuurmaker Sjoerd Wartena was op meerdere vlakken baanbrekend. Zo was het in 1964 nog ongebruikelijk om te racefietsen. Binnen korte tijd had het grootste deel van de eerstejaarsacht via de oom van Jan van Laarhoven echter een tweedehands fiets op de kop getikt. Samen met jaargenoten van Sjoerd, zoals Ernst Veenemans, Sipke Castelein en Anton van Dijkman, werd flink gefietst. Ze maakten tochten in het noorden van Friesland, de Ardennen, Mont Ventoux en op Tenerife, waar de Teide (3700m) werd beklommen. Ook hier toonde Eric zijn talenten. In mooie stijl, goed gesoigneerd, liet hij menig Nereïd een poepie ruiken. Later stond hij aan de basis van het beroemde Rondje IJsselmeer, odf odw, waar hij van 1992 tot 2005 praeses van was en op 54-jarige leeftijd met de Lairesse Hoog Van Eeghen Laag ploeg wist te winnen. Eric was Daddy Cool, wegkapitein van de fietsploeg en reed op een gelijknamig frame. Ook bleef hij actief als roeier. Samen met Hans Maarleveld was hij de drijvende kracht achter een veteranenacht die van 1974 tot 2011 grossierde in Heineken –en Headoverwinningen.

In 1992 ging Eric samen met Ernst Veenemans en Martijn Arlman de eerstejaars zware acht coachen. Deze 'eikeltjes acht' scherpte het stokoude eerstejaars Nereusrecord aan tot 5.48 en het jaar erna het SB8+ Nereusrecord. Stuurman Chun Wei Cheung, die in 2006 op 34-jarige leeftijd veel te vroeg overleed, won later Olympisch zilver met de Holland Acht in Athene in 2004 en twee keer de Grand Challenge Cup op Henley. Elk jaar ontvingen de heren op initiatief van Eric de nieuwe eerstejaars acht met het 'Stamppotdiner' bij Eric op de Van Eeghenstraat. Relaxed bij het haardvuur met sigaren leerde Eric de eerstejaars dat Nereus de "Academy of life" is waar iedereen zich kan ontwikkelen en op zijn of haar manier een bijdrage aan kan leveren,

wat deze club zo uniek maakt.

De opleiding tot Maag-Darm-Leverarts en promotie volbracht Eric bij de beroemde professor Guido Tytgat. Ook hier werd zijn snelheid en begaafdheid duidelijk. Zijn latere echtgenote Nancy, ook MDL-arts, leerde hij in het ziekenhuis kennen. Uit een eerder huwelijk heeft Eric dochter Izzy en zoon Kees, beiden ook in de jaren negentig actief op Nereus. Samen met Nancy heeft Eric een tweeling Thomas en Lucas, nu tien. Zij zijn net begonnen met roeien bij de Hoop en komen dus over een jaar of zeven à acht bij Nereus.

Maandag 23 oktober vond Eric's uitvaart plaats, volledig door hem geregisseerd. Met harde muziek, Rafferty, Stones, Beatles, Cream, champagne en oesters voer hij over de Amstel langs de Hoop, Hesp, en Nereus, waar de vlaggen halfstok hingen, naar Zorgvlied, waar hij tegenover de rustplaats van z'n zeer dierbare Chun is begraven. Na afloop een mooi samenzijn op de ASR waar velen, net als Eric zelf, zich zo thuis voelen.

Jongen, leef GOED verder..... bye!



IN MEMORIAM:

ERNST VEENEMANS 1940 – 2017

DOOR HERRY BAKHUYNS ROOZEBOOM

Slechts weinigen weten waarom Ernst Veenemans erelid van Nereus is geworden. En dat typeert hem het beste. Hij was een bescheiden mens met een groot bordeauxrood hart. Hij bracht dat tot uiting door zo onopvallend mogelijk, achter de schermen het Nereusbelang te dienen. Zo heeft hij aan de wieg gestaan van het 100+ fonds, waar hij vele jaren fanatiek promotor en beheerder van was. Hij zat in de organisatiecommissie van de Internationale Nereus Lustrumwedstrijden 1962 op de Bosbaan. Samen met Steven Blaisse wist hij door hun internationale bekendheid een ongekend aantal buitenlandse toproeiers te bewegen tot deelname aan onze lustrumwedstrijden. Nooit eerder hadden zoveel internationale toproeiers meegedaan aan een gewone wedstrijd op de Nederlandse roeikalender. Nooit eerder bezochten wel 10.000 toeschouwers een weekend roeiwedstrijden op de Bosbaan.

Voor zijn tijd wist Ernst een aanzienlijke hoeveelheid blikken te winnen. Het meest in het oog springt het Olympisch zilver in de twee-zonder in Tokyo 1964 (bij zo'n schandalig nadelig boeiverschil, dat de wedstrijden daarna moesten worden uitgesteld). In datzelfde jaar won hij een gouden medaille in de twee-zonder op de EK op de Bosbaan en verloor hij op een haar na het wereldkampioenschap te Luzern. Ook behaalde Ernst een derde plaats in de twee-zonder en een vijfde plaats met de vier-zonder op de EK 1961 in Praag. Vanzelfsprekend was hij ook Varsitywinnaar in de Oude Vier.

Nereus betekende veel voor Ernst. Hij realiseerde zich dat Nereus een cruciaal keerpunt in zijn leven is geweest en wilde zich daarom niet beperken tot een materiële bijdrage aan Oud-Nereus. Hij vond dat hij ook op het water daar iets tegenover moest stellen. Hij is daarom drie jaar de eerstejaarsacht gaan coachen, die als bijnaam "de eikeltjes" kregen. Ook werd hij in

de loop der jaren regelmatig door Nereuscoaches om advies gevraagd. Met zijn vouwfiets kwam hij dan over uit Laren om met ploegen mee te fietsen.

Ernst probeerde een brug slaan tussen de verschillende generaties van Nereus. Hij wilde de waarden en normen van de Nereuscultuur overbrengen op de jongere generaties, rekening houdend met de nieuwe tijd. Eenzelfde bemiddelende rol speelde hij naar de Roeibond. In het jaarlijkse getouwtrek tussen de Roeibond en Nereus over de zeggenschap over de nationale equipe bemiddelde hij om te zorgen dat Nereus' identiteit zoveel mogelijk behouden bleef. Dat is waarom Ernst voor Nereus zo'n uniek en waardevol mens is geworden.

Lang zag het er niet naar uit dat Ernst zo'n sportcarrière zou hebben. Op de middelbare school was hij een onopvallende, timide boekenwurm. Voor actieve sportbeoefening had hij geen belangstelling tot de huisarts zijn ouders adviseerde hem te laten roeien. Dat zou goed zijn om zijn lichaam wat beter te ontwikkelen.





Hij werd lid van De Hoop en peddelde wat mee zonder dat er enig roeitalent in hem te ontdekken viel. Hij had meer interesse in het schuren van de boten in de herfstvakantie. Om Ernst ook op zondag te laten deelnemen aan jeugdwedstrijden moest zijn coach Ernst's vader overreden: de zondagsrust was nog heilig in het streng Nederlands Hervormde gezin.

Na zijn schooltijd meldde Ernst zich in 1958 als achttienjarige verlegen schooljongen voor de toen nog heftige groentijd bij het Amsterdamsch Studenten Corps. Een voor hem onbekende wereld. Zoals alle eerstejaars werd hij lid van Nereus, een verplichte injectie voor de altijd krappe verenigingskas in de stille hoop dat de eerstejaars zouden vergeten tijdig hun lidmaatschap op te zeggen. Maar Ernst zou geen slapend lid worden.

In 1958 dreigde een vacuüm te ontstaan door het afzwaaien van oudgedienden. Jan Willem Pennink werd daarop gevraagd een groep roeiers op te leiden die dit gat op den duur zou kunnen opvullen. Hij stelde een eerstejaarsacht samen met eerstejaars die, op een enkele uitzondering na, al actief in de roeisport waren. Steven Blaisse behoorde nog niet tot deze groep. Hij was niet geselecteerd en moest zijn heil zoeken in een overnaadse vier. Door een chronische oogziekte moest een van de roeiers echter afhaken, waarna Steven alsnog tot de acht toetrad. Zo begon de eerstejaarsacht 1958 aan haar roeicarrière met als bemanning Steven Blaisse (boeg), Ernst Veenemans, Sjoerd Wartena, Herry Bakhuijs Roozeboom, Eppo Bouwman, Anton van Dijkman, Wim Smeets en Willem Dingemans met stuurman Cees van Dam. Het was een ongeregeld samenraapsel van een stelletje enthousiaste jonge honden.

Ondanks de uiteenlopende karakters slaagde Pennink er op mysterieuze wijze en op zeer korte termijn in om een enthousiaste eenheid te smeden. Wat ook opviel was dat de roeiers, wanneer zij niet in training waren of na wedstrijden even het roeien konden laten rusten, vermaarde feestvierders waren en de boel behoorlijk op stelten konden zetten. Er bestond geen grotere tegenstelling tussen de acht buiten het trainingsseizoen en gedurende het wedstrijdseizoen. De verrassende resultaten in de eerste twee jaar werden bereikt door serieus en hard roeien met een speelse en ontspannen aanpak, waardoor geen tegenstander werd gevreesd: "Als je maar zin in het roeien mee had."

Daarmee werd de kiem gelegd voor een unieke, hechte vriendschap die voortduurt tot de dag van vandaag. Dit heeft een onuitwisbare dimensie gegeven aan ieders kleurrijke studententijd. Het heeft de meest talentvollen, met Blaisse en Veenemans voorop, gestimuleerd om met gezamenlijke inspanning de top te bereiken. Al tijdens het eerste jaar had Pennink namelijk in de gaten dat sommigen perspectief hadden op een veelbelovende roeicarrière. Hij begon de ploeg ook in diverse kleinere combinaties zoals de twee-zonder, vier-met en vier-zonder te testen. De ploeg kwam al op de eerste Varsity, naast de acht, ook in de vier-met en de vier-zonder uit. Dat leverde meteen twee overwinningen op en daarmee werd het dubbel starten in Nederland geïntroduceerd. Het wedstrijdseizoen verliep voorspoedig. Pennink wist wederom de toestemming van het bestuur los te peuteren dat, tegen alle gebruiken in, de eerstejaarsacht deel kon nemen aan de Wedau Regatta in Duisburg. Dat leverde opnieuw twee overwinningen op, in de acht en de vier-met. Vanaf die tijd vreesde de Nederlandse

roeiwereld het “circus Pennink”. Door deze methode bleek ook al snel dat Steven Blaisse met Ernst de beste combinatie in de twee-zonder was. Het betekende het begin van een van Nereus’ meest roemruchte duo’s.

Omdat de aanvankelijk gekozen studie hem niet voldoende kon boeien, wist zijn vader hem na een jaar over te halen om economie te gaan studeren. Het was zijn bedoeling dat Ernst hem in het familiebedrijf zou opvolgen. Een gespreid bedje en aldus geschiedde. Totdat het bedrijf door Shell werd overgenomen. In een cultuur van een dergelijk groot concern voelde Ernst zich niet thuis. Hij besloot afscheid te nemen, gooide weer het roer om en ging voor tandarts studeren. Een

moedige beslissing met een inmiddels jong gezin. Hij werd na enige jaren een zeer kundige tandarts die met technische hoogstandjes vele afgeschreven gebitten wist te redden. Techniek en knutselen waren zijn grote hobby, vooral de houtbewerking. Menig degelijk geconstrueerde tafel vond zijn weg naar de huiskamer van vrienden en kennissen. Ook de bestuurstafel en een aantal overwinninglijsten kwamen onder zijn handen vandaan.

Zoals dat stuk voor stuk ook voor alle andere roeiers in die acht gold: Ernst was de acht en de acht was Ernst. Het was een onuitwisbaar mooie tijd samen, die hechte vriendschap voor het leven betekende.

DOOR SJOERD WARTEMA

Ernst Veenemans herdenken voor een Nereus publiek is niet makkelijk, sommige dingen weet ik, veel van de latere periode weet ik niet. Daarom ben ik blij dat Herry Bakhuys Roozeboom ook een ‘in memoriam’ heeft willen schrijven. Het gaat over een groep, de eerstejaarsacht 1958, het gaat over een club, het gaat over een tijdsbestek. Ernst speelde zijn rol, eerst aarzelend en onhandig, wat hem de bijnaam Piep bezorgde. Uit die groep van negen is hij boven komen drijven en heeft bijna terloops een paar belangrijke prijzen gewonnen. Terloops want in 1963 gaf hij een jaar de brui aan het roeien en zocht ander gezelschap.

Eerst de acht, daarna de vier en toen de twee. Het is alles uitgebreid beschreven en als de lezer Ernst nou een plezier wil doen moet hij het gedenkboekje 1960-1965 eens openslaan, vooral over het Jan Willem Pennink circus of het interview met Ernst lezen in het 1885-1985 gedenkboek.

Als we Ernst’s leven bezien staan de wat bescheiden aandacht voor z’n roeicarrière (zie het interview) en z’n levenslange aandacht en passie voor Nereus als geheel enigszins tegenover elkaar. Het geheel kreeg meer van Ernst dan de details. Niet voor niets heeft hij z’n trouwfeest op Nereus gevierd en stond hij erop dat we na de crematie elkaar op het botenhuis zouden treffen.

Beschrijvingen van grootse roeiwedstrijden of de studentikoze fratsen uit de beginjaren moet U van mij niet verwachten. Alleen over Ernst als vriend heb ik wel iets te zeggen. Begaafde Einzelgänger, altijd vanuit een onverwachte hoek zotte of houtsnijdende

(ook letterlijk) argumenten aandrager over de meest uiteenlopende zaken, was hij een onmisbaar element in z’n groep en later in de vereniging, waarvan hij terecht erelid is geworden.

Nogmaals lezer, besteed eens een beetje aandacht, zoal ik hierboven al zei, aan de uitgebreide verhalen uit de gedenkboeken. Daaruit komt de roeier en roeimens tevoorschijn. Ik wil het hier vooral hebben over de foto’s en getuigenissen op de crematieplechtigheid van kinderen, kleinkinderen en vrienden, waaruit een rasechte “Familienvater”, de speelse uitvinder, de begenadigde handwerker, de altijd aanwezige en geïnteresseerde Nereus man tot leven werd geroepen. Veelzijdig, eigenwijs, soms doordravend, hartelijk en beschikbaar voor z’n omgeving. Een leven waarin hij keuzes wist te maken, eerst de switch van handelaar, waar hij totaal ongeschikt voor was al kon hij best afdingen, naar tandarts. Dan na z’n pensioen niet de wereld rondvaren op een eigegebouwd schip, waarvan de werktekeningen altijd klaarlagen op z’n werkkamer, maar koken, houthakken, door Europa fietsen op z’n vouwfietsje en beschikbaar zijn voor z’n zes kleinkinderen.

Hij leeft voort, bij de een vanwege z’n roeiprijzen, bij de ander als waardevolle vriend, Bij Elies, z’n vrouw, als een trouwe levensgezel met alles wat daarbij hoort, bij z’n kinderen en kleinkinderen als onvervangbare, zorgzame en soms zo grappige vader en grootvader.

Ernst heeft een goed leven geleefd.



PROFESSIONALISERING OP NEREUS: AMBITIE IS DE BASIS

DOOR

COMMISSIE WEDSTRIJDROEIEN EN ANNE FISCHER, E.T. COMMISSARIS WEDSTRIJDROEIEN

Diegenen die de prestaties van Nereus op het water enigszins gevolgd hebben zal het niet ontgaan zijn dat het goed gaat met de ASR. ‘Nereus is Nederland ontgroeid’ kopte Het Parool afgelopen maart, een kop die menig Nereïd een trotse glimlach bezorgd zal hebben. De successen op het water zijn de afgelopen jaren dan ook indrukwekkend; naast de gebruikelijke nationale dominantie werd in 2016 goud en brons gewonnen in Rio en was er tweemaal goud op de WK onder 23 jaar in Plovdiv. Bovendien loopt er op dit moment een mannenacht rond op Nereus die zich kan meten met de internationale top. De ‘Belgrado acht’ schreef geschiedenis door voor het eerst sinds de jaren ’70 als volledige verenigingsacht aan de start van een wereldbeker te verschijnen. Het werd echter nog mooier, want de nationale achten van bijvoorbeeld Engeland en Rusland waren geen partij voor de Amsterdammers en de wereldbeker ging mee naar de Amsteldijk.

Deze bloeiperiode komt niet uit de lucht vallen. Een aantal jaar geleden heeft het bestuur de Commissie Wedstrijdroeien (CWR) een actievare taak gegeven om het wedstrijdroeien naar een hoger niveau te tillen. Er is sindsdien flink geïnvesteerd in het niveau van de vloot en coaching. Dat betaalt zich nu uit. Het gaat goed met Nereus, maar op onze lauweren rusten is geen optie. We moeten blijven investeren om de rest van Nederland voor te blijven en mee te blijven doen op internationaal niveau. Zoals de Europese finale van ons aller Ajax hopelijk geen incident is, zo willen we dat de deelname van een verenigingsacht aan de wereldbeker ook geen incident is. Nereus heeft de ambitie om mee te varen met de internationale wereldtop. Verenigingsroeien op topniveau.

Om dit te bereiken hebben het bestuur en de CWR drie uitgangspunten opgesteld:

1. Nereus creëert een sportomgeving waarin de individuele kwaliteit van de roeier de enige limiterende factor is om door te groeien naar de wereldtop;

2. Nereus creëert een ladder voor roeiers waarbinnen elke stap op topniveau gezet kan worden: eerstejaars, middengroep, topgroep, bondsroeiers;

3. Nereus biedt een programma waarin roeiers die doorgroeien naar de topgroep binnen de vereniging zich kunnen meten met de wereldtop.

Op basis van deze uitgangspunten zijn investeringen in materiaal en faciliteiten gedaan, die hun vruchten hebben afgeworpen. De tijd dat Nereusploegen in de oudste boten aan de start verschenen is voorbij. Hoewel sponsorinkomsten in het verleden stegen, leidde dit voorheen niet tot extra investeringen in de core business en verbeterde prestaties. Dat is nu anders. Er worden structurele extra investeringen in de vloot gedaan, gebaseerd op een botenplan waarbij de aantallen roeiers, de vraag naar bepaalde boottypes en afschrijftijd van een boot leidend zijn. Daarnaast is geïnvesteerd in een noodzakelijke verjongingskuur van het gebouw.

Randvoorwaarden als materiaal en gebouw zijn belangrijk, maar op zichzelf onvoldoende om de ambitie van Nereus waar te maken. Hiervoor is ook begeleiding op topniveau nodig. In de huidige tijd zijn betaalde coaches daarbij onmisbaar. Het grote voordeel van betaalde coaches ten opzichte van vrijwillige coaches is dat zij volledig in staat zijn zich in te zetten voor Nereus, op alle (on)mogelijke tijden, in weekenden en trainingsweken. Daarnaast is de afgelopen jaren de druk om snel af te studeren enorm toegenomen, waardoor studentencoaches minder snel geneigd zijn meerdere jaren te coachen. Met Nereus’ groeiende ambitie groeien de eisen die aan coaches gesteld worden mee.

De komst van professionele coaches op Nereus, al sinds 2000, betekent niet dat het zakelijker wordt op Nereus; juist de professionals besteden aandacht aan cohesie binnen alle groepen op Nereus en houden het plezier in het roeien altijd op nummer één. Ook de vrijwillige coaches leren veel van de profcoaches. Aangestuurd door de professionele coaches bieden zij begeleiding en coaching van onze wedstrijdsecties op topniveau. Nereus streeft ernaar om vrijwillige coaches die ambitie tonen en de kwaliteiten bezitten om professionele coach te worden, te ondersteunen en te helpen bij hun ontwikkeling. Daarbij kunt u denken aan nauwe samenwerking met professionele coaches, maandelijkse evaluaties van prestaties en het uitwerken van een eigen ontwikkelingsplan. Dit is maatwerk dat voor elke coach anders is, met als mogelijk eindresultaat een positie als betaalde coach op Nereus. Zo leidt Nereus haar eigen topcoaches voor de toekomst op. Jolijn Remmelink is hier een mooi voorbeeld van. Nereus geeft meer geld uit aan coaches dan vroeger, en hun functioneren wordt dan ook serieus geëvalueerd tijdens een vierjaarlijks evaluatiegesprek.

De Financiële Advies Commissie (FAC) houdt toezicht op de besteding van de fondsen en heeft een prognose om de lange termijn cashflow te waarborgen. De betaalde coaches worden bekostigd vanuit het Coachfonds, wat wordt gevuld met sponsorinkomsten, donaties van oud-leden en eventuele dotaties vanuit de verenigingsinkomsten. De investeringen in coaching, die nu voor een groot deel door sponsoring worden betaald, bieden ook de mogelijkheid om extra sponsoring aan te trekken. De successen van de afgelopen jaren, die mede door de goede begeleiding zijn behaald, zullen daar aan bijdragen.

Dat het goed gaat met Nereus moge duidelijk zijn; naast 'Nereus wint de Varsity!' kon dit jaar de zin 'Nereus wint de World Cup!' worden uitgesproken. Het was een prachtig jaar voor alle roeiers en toeschouwers aan de kant. De behaalde successen zijn niet aan één persoon of factor toe te schrijven, maar zijn een resultaat van de ambitie om elk jaar een stapje beter te willen zijn. Er zal nooit op de successen van vroeger geteerd kunnen worden. Gelukkig is de wil om de ambitie door te zetten ruimschoots aanwezig.



evi

'NEREUS IS GEORGANISEERDE CHAOS'

INTERVIEW MET DIEDERIK DE BOORDER EN BOUDEWIJN VAN OPSTAL

DOOR
DANIEL PAARLBERG

Maestro!' Klinkt het energiek uit de Dr. Meurer wedstrijdkamer. Diederik de Boorder, met onafscheidelijke pet, zet net koffie terwijl Boudewijn van Opstal in zijn stoel zakt. Hun komst naar Nereus deed een jaar geleden aardig wat wenkbrauwen fronsen in de Nederlandse roeiwereld. 'We zijn overgestapt naar de dark side!', lacht Boudewijn. 'Voor mij was het eigenlijk niet zo gek,' vertelt Diederik. 'Nereus zit al heel lang in mijn leven. Als klein baasje ging ik met mijn oom, Ralph Dik, mee naar Nereus. Hij coachte het Circus Dik. Bij het eerste WK waar de lichte achten op het programma

'We zijn overgestapt naar de dark side.'

stonden ging hij daar met een Nereus acht naartoe. Mijn opa en oma hadden nog een foto van mij op Nereus. Ik wist toen niet precies wat het was, maar het heeft op de achtergrond altijd meegezongen en ik heb altijd met bewondering naar deze club gekeken.'

Vrijwel alle professionele coaches die Nereus in het verleden heeft gehad, kwamen uit de eigen gelederen. Ook dit keer was Nereus niet per se op zoek naar buitenstaanders. Rutger Thijssen (Commissie Wedstrijdroeien) licht toe: 'Boudewijn en Diederik zijn in eerste instantie aangenomen omdat zij de beste coaches waren die we konden krijgen. De coachmarkt is klein, dus dan moet je op een gegeven moment naar buiten. Dat heeft als voordeel dat ze echt doen wat in hun ogen het beste is. Ze laten geen dingen na omdat het niet 'de Nereusmethode'

is. En op die manier brengen ze ook nieuwe inzichten mee.'

Die nieuwe inzichten komen uit alle windstreken. Diederik en Boudewijn staan bekend als de vrijbuiters van de Nederlandse roeicoaches. Diederik heeft in de Chinese provincie Henan gecoacht en is bondscoach geweest van Guatemala en Indonesië. Boudewijn heeft in Indonesië het stokje van hem overgenomen en vijf jaar 'op die berg' gewoond. 'In Indonesië ben ik gewoon de baas. Als ik zeg dat we acht keer per dag gaan trainen, dan gebeurt dat. Dan kom je hier en merk je dat de wereld niet zo werkt. Dat heeft wel wat strijd opgeleverd. Bij een club als Nereus, met zoveel tradities en zoveel successen, is het moeilijk om dingen te veranderen. Maar als je die successen ook in de toekomst wilt behouden, zal je het anders moeten doen. Dat is het paradoxaal. Tegelijkertijd is er onwijs veel veranderd. We hebben bijvoorbeeld kritisch gekeken naar de afroeiperiode en de in-training en daar vervolgens ook veranderingen in aangebracht.'

'Ik waardeer het ook heel erg dat we niet dogmatisch vasthouden aan de structuren. We hebben nu gekozen voor een structuur waarbij de vrouwen verticaal zijn georganiseerd en de mannen horizontaal. Als je bij de vrouwen door de eerstejaars komt, zit je al heel dicht

'Waar andere clubs veel van kunnen leren is de legacy. Iedereen die ooit iets gewonnen heeft, wordt herinnerd.'



tegen de subtop aan. Die subtop heb je eigenlijk niet. Dat is een rechte lijn naar de top. Dat betekent dus dat ik ook de eerstejaars doe. Bij de mannen heb je veel meer roeiers en heb je het voordeel dat je licht en zwaar samen kan trainen. Daar zit heel veel kracht, dat je die grote groepen hebt. Daar doet Steve dus de eerstejaars, Simon zijn roeiers en Diederik [de Boorder] alles wat daartussen zit.’

Als buitenstaanders hebben Diederik en Boudewijn vooral van de buitenkant naar Nereus gekeken. Daarmee brengen ze een vernieuwende blik, maar Boudewijn geeft aan dat hij nu ook beter begrijpt waarom sommige dingen zijn zoals ze zijn: ‘De Amstel is bijvoorbeeld irritant. Ja, je kan veel kilometers maken, maar je kan slecht coachen en het is erg bochtig. Er zitten veel nadelen aan. Je kan de effectiviteit van een training vergroten door op de Bosbaan te trainen. Maar dat heeft als bijzonder nadeel dat de roeiers zijn afgesneden van het Nereusgevoel. Dat moet wel in die roeiers komen. En dat krijg je niet op de Bosbaan.’ Diederik, wijzend naar de overwinninglijsten: ‘Wat ik echt mooi vind aan deze club en waar andere clubs veel van kunnen leren is legacy. Elke ochtend als ik hier binnen kom, kijk ik altijd even om me heen. Iedereen die ooit iets gewonnen heeft, wordt herinnerd. Nereus staat echt boven de atleten. Dat zie je op veel verenigingen andersom. Weinig mensen worden op een voetstuk geplaatst. Dat zie je met zo’n World Cup. Dat die gasten daar met de Nereusvlag stonden, deed ze meer dan die medaille. Die brotherhood vind ik wel heel speciaal.’

Boudewijn herkent dit verenigingsgevoel: ‘Bij veel clubs wordt dat heel kunstmatig gedaan, met roeipakjes of nog achttien ereleden. Dat werkt niet. Soms denk ik wel eens

dat een Ilse Paulis, met zo’n erelijst en zo’n Nereushart, wel meer aandacht mag krijgen. Maar ergens is dat ook de kracht, houdt het Nereus boven de atleten.’

‘Klopt’, beaamt Diederik. ‘En twee: het ongecompliceerde. Voor de buitenwacht licht chaotisch, maar in die chaos zit een waanzinnige structuur. Ken je de gold mines? Dat zijn de high performance centers die jaar in jaar uit presteren. Zij richten zich in de eerste plaats op de why and the will. Usain Bolt traint op gras, daar is niet eens

‘Bij Nereus gaat alle energie naar hard roeien.’

een sintelbaan. De Kiwi’s doen hetzelfde, die roeien in labberdekak materiaal. Zo iemand als [Diederik] Simon staat er precies zo in: “Hup, pak maar de oudste boten, maakt niks uit, harde halen naar de werf.” Ik leer veel van Simon. Een ongelofelijke roeifilosof. Een jongen is dan twee keer niet komen roeien. Altijd natuurlijk een verhaal: oma was jarig, tentamen. Simon roept die jongen dan bij zich: “De race kent geen excuses. Daar moet je staan. Je kan niet tegen de starter zeggen, ik was in november twee weekjes met vakantie dus respijt met mij.”

Boudewijn: ‘Het unieke van Nereus is dat er een amateurisme omheen hangt. Kijk hier om je heen, of in de loods, of naar de shirtjes, er zit een soort gemak in. Het wordt niet te serieus genomen. Het grote voordeel is dat daar dus ook geen energie heen gaat. Alle energie gaat

REUNIE BESTUUR 1966-67

Op 2 oktober 2016 ontvangt het Nereusbestuur het bestuur van precies vijftig jaar eerder. Vijftig jaar na dato blikte de praeses van destijds, Harmen Hoekstra, met veel plezier terug:

‘Eén van de meest bijzondere herinneringen aan mijn bestuursjaar heb ik aan een komisch incident in Poznan, Polen. Ik reisde in 1967 mee met de eerstejaarsacht van de coaches Daan van der Linde en Roel Kramer naar de academische roeikampioenschappen van Polen. De twee met stuurman (J.C. Koning en R.Dijkema met stuurman W.P. Offenbergh) ligt op 1500 meter in winnende positie maar slaat jammerlijk om door een snoek. De stuurman, flink versuft door een tik op zijn hoofd van een rigger, stamelt min of meer krijgshaftig, nog net verstaanbaar: “Stap snel in, dan gaan we weer verder!!”.

In West-Berlijn werd de reis afgesloten met een aantal prachtige Nereus-overwinningen in diverse combinaties op de academische kampioenschappen van West-Duitsland. Bovengenoemde twee met stuurman won op imponerende wijze de West-Duitse titel. Jan Kees Koning was de volgende dag, na de terugreis in de nachttrein, erg benieuwd naar het verslag over zijn



Staande van links naar rechts: Jan Karel Eeftink Schattenkerk, Jan Steinhauser, Michiel van Seggelen en Jaap Reesink. Zittend van links naar rechts: Harmen Hoekstra, Bente van der Laan en Chris Oskam. Van het bestuur 1966-1967 ontbreken Rob Leeuwenburg en Jeen vonk

overwinning in de ochtendbladen. In Enschede kocht hij de Telegraaf maar de trein reed bij zijn terugkeer van de kiosk alweer langzaam weg. Bulderend van de lach (denk hierbij vooral aan Daan van der Linde!!) zwaait de roeiploeg hem na vanuit de trein, terwijl Koning in zijn gestreepte gevangenispyjama, vertwijfeld zwaaiend, op het perron moederziel alleen achterblijft.’

Speciaal voor deze bijzondere gelegenheid had het bestuur 1966-1967 voor praeses Bente van der Laan een jurk in Nereuskleuren meegebracht.



Michiel van Seggelen, Jan Steinhauser, Jan Karel Eeftink Schattenkerk, Rob Leeuwenburgh, Harmen Hoekstra, Jeen Vonk, Jaap Reesink

HOE IS HET NU MET...

HEREN CLUBACHT 2006

DOOR
REMCO KLOPPENBURG

“Uw gedachten gaan direct uit naar een object dat u komend jaar status, macht en hoog aanzien zal gaan geven: het felbegeerde Club8 jasje. Dat is een foutieve aanname. Het jasje geeft u geen status, geeft u geen macht en geen aanzien. Glazuur zonder tompoes smaakt ook niet al te best. Er treedt, om een pittige term te introduceren, een synergetisch effect op. Het jasje is niets zonder roeier, de roeier niets zonder zijn jasje. Samen zijn ze onoverwinnelijk.”

[Getekend: Clubacht Nulzes]

Ik ga niet zeggen dat vroeger alles beter was. Maar: 2006 was wel een mooie tijd. Het was een tijd van overvloed. De Albert Heijn werd gemeengoed, iedereen had iets van Apple, en Uggs en Allstars bepaalden het straatbeeld. Met je roze strippenkaart reisde je naar de Oudemanhuispoort waar je je gejatte fiets (of die van een maat) voor een tientje kon terugkopen. Op maandag haalde je voor zestig eurocent bier in de Meander, waarna je je de volgende ochtend afvroeg hoeveel colleges je had gemist van de drie studies die je tegelijkertijd mocht proberen. En je stuf? Die mocht je houden.

‘Wij vonden onze prestaties – hard roeien én hard bier drinken - minstens zo indrukwekkend als die van wedstrijdroeiers.’

Het was ook het jaar waarin de Nereus Clubacht een metamorfose onderging. De acht ingeselecteerde Heeren der Clubacht Nulzes zagen dat aan het ouderwetse recept - vijf keer per week trainen in een houten sloep zonder te winnen - weinig eer te behalen viel. Wij wilden méér, op alle fronten. Nick Molteno, Bart Voorn, Adriaan de Ruijter, Hylke Buisman, Ronald Evers, Anne Schuth, Bart-Jan Merckx en ondergetekende maakten van de Nereus Clubacht de mooiste boot van de ASR. Dat vonden we in elk geval zelf. Oh ja, en Laurens Vahl hoorde er ook een beetje bij.

Wedstrijdroeien was aan ons niet zo besteed, daarvoor waren de meesten niet serieus genoeg. Wel vonden we onze prestaties - hard roeien én hard bier drinken - toch minstens zo indrukwekkend als die van wedstrijdroeiers. Dit mocht best te zien zijn en dus maakten we onze eigen Clubachtjasjes. Oud-leden vroegen of het “de nieuwe wedstrijdjasjes” waren, omdat ze “erg veel stijl” hadden. Maar niet iedereen was er blij mee. We denken graag terug aan de wedstrijdroeier die - terwijl wij in de boot op een Head-overwinning afstevenden - uit jaloezie, frustratie of beide Anne’s jasje uit onze kluis trok en in de Amstel gooide. Anne denkt met nog meer plezier terug aan het gezicht waarmee de beste man weken later in opdracht van het bestuur met een fles jenever bij hem op de stoep stond om zijn excuses aan te bieden.

Met de woorden bovenaan dit stuk nodigden wij Clubacht Nulzeven uit voor een Overdrachtsweekend, waarin wij de Clubachtjasjes hebben overgedragen. Deze traditie - met het Overdrachtsdiner op zaterdagavond als hoogtepunt - is de basis gebleken van een verticalenband die tot op de dag van vandaag voortleeft. Het eerste diner vond plaats in mijn woonkamer, en met omwegen via de Uithoornse Roei- en Kanovereniging Michiel de Ruyter en de sociëteit

van L.A.N.X. inclusief uitrukkende brandweer omdat het tape over de rookmelders had losgelaten, vindt het diner nu ieder jaar in de vertrouwde sociëteit van de ASR plaats.

Na het Clubacht-jaar zijn we een hechte vriendengroep gebleven. Binnen Nereus waaierden we uit: Aad en Anne gingen wedstrijdroeien, Bart-Jan, Ronald en ik volgden elkaar op als Compopraeses, Bart werd Commissaris Ghebouw en wat al niet meer. Als Clubacht kenden we in ieder geval nog twee hoogtepunten. In 2010 vond de eerste en vooralsnog enige Clubacht Lustrumreis plaats. Met 31 man uit de jaren 2006 tot en met 2010 trokken we door Egypte. Van de piramides bij stoffig Cairo met een nachttrein naar Luxor, door naar Hurghada en via een busreis die twee keer zo lang duurde als ons was beloofd naar een all-in resort in classy Sharm el-Sheikh. Gekleed in de zwarte hemden die de Clubacht inmiddels kenmerkten en uiteraard met Nereusdas verbouwden we het terras om aan lange tafels te kunnen dineren. Terwijl iedereen aandachtig luisterde naar een verhaal waarmee het buffet koud werd geluld, kwam een Duitse volslanke mevrouw geïntrigeerd vragen of we soms “part of the mob” waren. Men was daar blijkbaar niet gewend aan 31 lange getrainde mannen met een strakke verschijning.

Het tweede hoogtepunt vloeide voort uit een in 2007 gemaakte afspraak: als de laatste afgestudeerd zou zijn, zouden we een kasteel huren en een diner bouwen met negen belachelijk dure wijnen tijdens negen belachelijk lekkere gangen. Ondanks de nodige hiccups - Nick was vooral druk met de ene creditcard met de andere aflossen, Aad werd er oprecht van verdacht een pretend

student te zijn, en ik zelf kon pas na bijna negen jaar afscheid nemen van de collegebanken - heeft dit diner plaatsgevonden in Le Château de Balmoral in de Ardennen. Een onvergetelijke avond. Dat Hylke, Bart en Laurens al die honderden euro's aan wijnen & spijsen hebben staan uitbraken over de kantelen van het kasteel, heeft wellicht alleen maar extra bijgedragen aan het mythologische gehalte van dat diner. De driedubbelgebroken knieschijf die Nick tijdens het paintballen opliep trouwens ook.

Inmiddels doet de tijd zijn werk. Als ik de balans zo opmaak, gaat het eigenlijk met iedereen goed. Hylke, Bart-Jan en Ronald zijn getrouwd en vader geworden.

‘We zijn waarschijnlijk de enige Nereusboot zonder artsen.’

Laurens heeft zijn handen zelfs al vol aan twee dochters, maar daar heeft hij ook alle ruimte voor in zijn Vleutense Vinex-woning inclusief wadi, lila-kleurige Daihatsu Materia, fontein-in-de-achtertuin en het jaarlijkse hoogtepunt karten-met-de-mannen-uit-de-buurt. Dat Adriaan zijn leven met onze coach Linn zou gaan doorbrengen in Stockholm en inmiddels ook al voor de tweede keer vader wordt, zagen maar weinig mensen aankomen. Anne en Hylke waren wel altijd al sociaal een beetje vreemd én hyperintelligent (ik zal



nooit vergeten dat Hylke teleurgesteld was vanwege slechts een 9 voor een tentamen), wat ze uiteindelijk beiden bij Google heeft gebracht: Hylke werkt al jaren in Zürich in gezelschap van vrouw en kind; Anne is na een PhD net begonnen in Londen.

Ook opmerkelijk: Nick, de man van de creditcard-voor-creditcard-wisseltruc, werkt momenteel voor Adyen, de grootste Nederlandse leverancier van betalingssystemen. Bart is als Razende Reporter en laatste Wooningbewoner nog steeds een bekende naam op Nereus, maar dat hij de Amsteldijk zou inwisselen voor een hipsterflat in Rotjeknor, is minstens net zo schokkend als het vertrek van Fatima uit de FEBO. Gelukkig stoomt hij wel stevig door binnen Ahold en is hij bijna gepromoveerd (zegt hij). Ronald kon vroeger vooral hard schreeuwen; dat kan hij nog steeds, maar hij werd onlangs ook landelijk bekend als de nieuwste aanwinst van ons aller bank ABN AMRO. Bart-Jan en Laurens vechten dagelijks een robbertje om het hart van de Nederlandse forens: terwijl Bart-Jan bij Engie de elektrische auto gemeengoed aan het maken is, is Laurens hoge ogen aan het gooien binnen de NS. Zelf had ik nooit gedacht dat ik Café De Slok op Mallorca ooit zou inruilen voor De Brauw op de Amsterdamse Zuidas. Al met al een verademing aan diversiteit, en waarschijnlijk de enige Nereusboot zonder artsen.

“Vrijdagavond 2 maart staat u op de brug in Ouderkerk aan de Amstel. Als één jaar, als één boot, als een éénheid. U krijgt daar verdere instructies.” Het waren mooie tijden...





GOUD VOOR OLIVIA VAN ROOIJEN

DOOR
KIRSTEN VAN DER KOLK

Ioehoe Olivia!

Het was september 2012 dat ik Olivia echt leerde kennen. Door een (on)gelukkig toeval werd ik op het laatste moment toegevoegd aan de damesploeg die meedeed aan het rondje IJsselmeer. Tijdens die tocht raakte ik met Oliva aan de praat –toen ik nog kon praten- over haar roeicarrière tot dan toe, haar ups en haar downs én vroeg ik haar: heb je een plan?

Niet veel later kreeg ik een telefoontje; of ik haar misschien wilde coachen. Volledig overrompeld, durfde ik niet meteen nee te zeggen. Want ik had eigenlijk helemaal geen tijd. En dus gingen we een gesprek aan. Ik sprak met een heel gedreven maar ook onzekere roeister die graag naar de top wilde. Maar nog niet goed wist hoe. En die zoektocht wilde ze liever niet alleen doorlopen, want dat was haar tot dan toe niet zo goed bevallen. Geprikkeld door haar ambitie gingen we aan de slag en maakten we een plan. In dat sportieve plan hielden we uiteraard wel rekening met haar schilderclub op zondagochtend.

Ik leerde Olivia kennen als een goedlachse en positieve meid, waar onderhuids meer fanatisme zit dan ze soms op het eerste gezicht laat zien. Ze is een harde werkster, echt zo'n roeister waar je op kunt bouwen. Al vond ze de opmerking van Rogier Blink "Je moet je moeder kunnen vermoorden op de 1000 meter!" wel wat ver gaan. Want ja, ze had wel een héle lieve moeder. Samen kregen we de nodige uitdagingen op ons pad, maar voor dat jaar lukte het om haar droom te verwezenlijken: Niet meer als reserveroeister in de marge meeroeien, maar volwassen races varen. Ons plan bracht ons uiteindelijk naar de WK in Zuid-Korea, waar ze met Ellen Hogerwerf in de twee-zonder startte (een roeipartner die uiteindelijk

haar huisgenoot werd). En zo zaten we op onze vrije dag kopjes te beschilderen en moest ik in de hitte van Korea goed de waterhuishouding van Olivia in de gaten houden. Want ze hoeft maar naar een bout en sleutel te kijken en het zweet druipt al van haar neus. Hun vijfde plaats was een mooie boost voor het zelfvertrouwen van Olivia.

De jaren erna werden, zoals dat helaas gaat in een roeicarrière, wederom gekenmerkt door de nodige ups en downs. Maar Olivia herpakte zich telkens weer en bleef haar droom najagen. De Spelen in Rio brachten nog niet wat ze voor ogen had. Om nog een olympiade aan te kunnen gaan, moest ze daarom eerst haar studie afronden én even haar zinnen verzetten. Even checken of het vuur echt nog brandde. De rust en het vertrouwen hebben haar haar gedroomde medaille sneller gebracht, dan ze had durven vermoeden. Maar er is één medaille die nog groter is....en ook op dat pad zullen de nodige uitdagingen komen. Maar Olivia is ondertussen gepokt en gemazeld genoeg om deze met een grote lach, de nodige positiviteit en een paar stevige schouders aan te pakken.

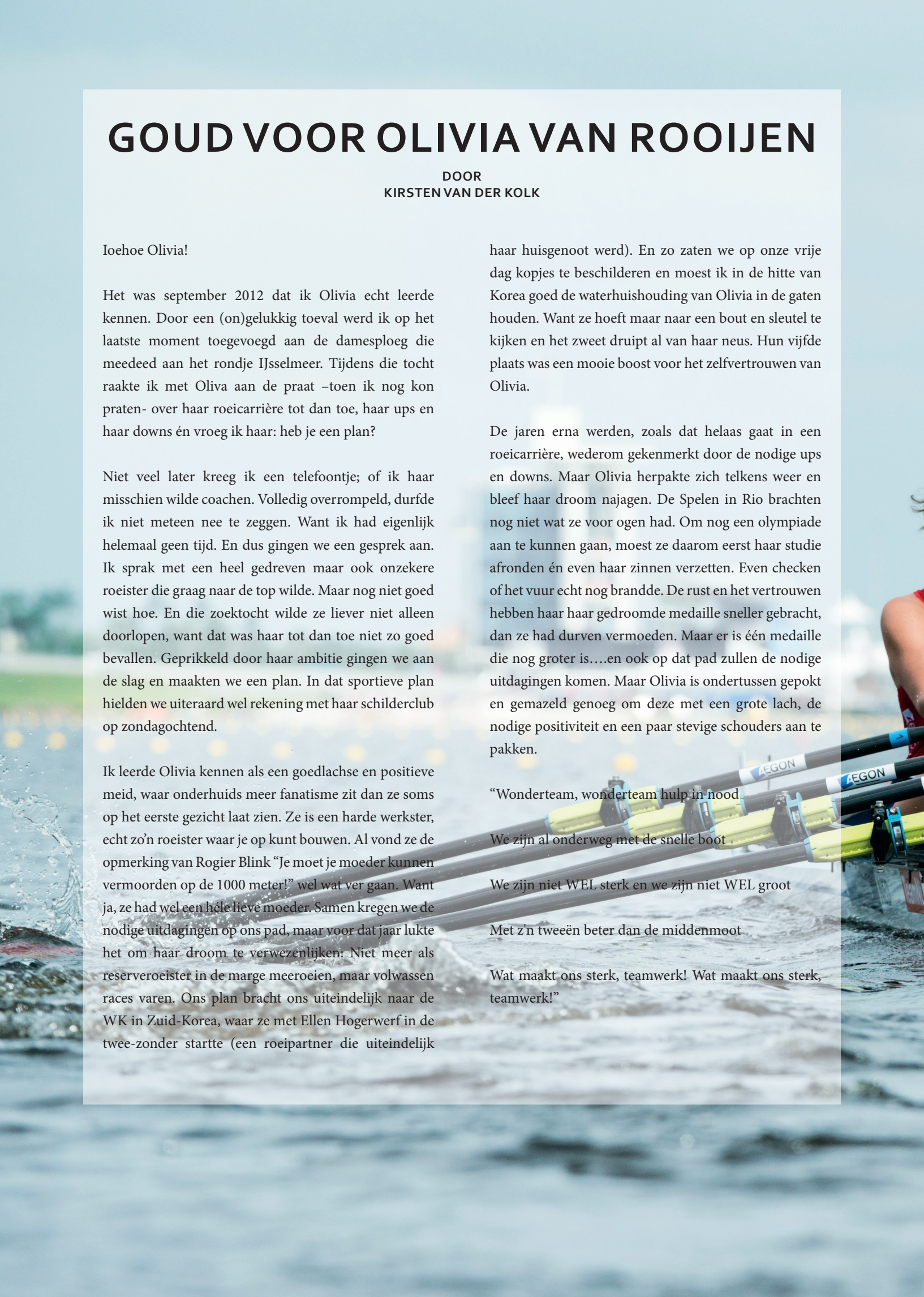
"Wonderteam, wonderteam hulp in nood"

We zijn al onderweg met de snelle boot

We zijn niet WEL sterk en we zijn niet WEL groot

Met z'n tweeën beter dan de middenmoot

Wat maakt ons sterk, teamwork! Wat maakt ons sterk, teamwork!"







JUNIORENTIJD

DOOR
PAULINE LUIJENBURG-KROES

Olivia kwam als dun sprietig meisje binnen bij de jeugd instructie van De Hoop, enthousiast dobberde ze al snel in een skiffje op de Amstel en werd als 12/13 jarige graag ingezet als altijd vrolijk en pittig stuurtje. Samen met Wieke van der Kroef deed ze mee aan jeugdwedstrijdjes en ging als 14-jarige meetrainen met een iets ouder groepje wedstrijd junioren. Huug Abeling, een gepensioneerd Laganees/Hoopveteraan, coachte toen heel deskundig en enthousiast zowel de jongens als Wieke en Olivia. Als ze meeroeide met de oudere meisjes werd ze door Pauline Luijnenburg gecoacht. Al snel bleek Olivia behoorlijk hard te gaan. Ze ging zowel op de ergometer als in de skiff ongeveer precies even hard als een jeugdig talent van Cornelis Tromp: Swana van Schaardenburg. Met Swana op slag vormde ze een Meisjes 16 dubbeltwee, wat goed klikte. Zij werden gecoacht door Marten Dijkstra op de Coupe de la Jeunesse in 2004. In 2005 startte ze met Swana, Katie Steenman en Eva de Jong in de dubbelvier op de natte, winderige junioren WK in Brandenburg. Mede

door gezondheidsproblemen werden ze daar achtste en dat herhaalde zich helaas in 2006. Op de WK junioren in Amsterdam werden Swana, Olivia, Kirsten Wielaard en Charlotte vd Burg negende. Na een succesvol optreden bij de junioren wedstrijden in München werd de helft van de ploeg geveld door Pfeiffer, wat duidelijk zijn effect had op de mogelijkheden op de WK.

Olivia nam afscheid van het junioren roeien, ging een bèta/gamma propedeuse aan de UvA doen en lekker voetballen. Daarna sloeg het roeivirus toch weer behoorlijk toe en ging ze bij Nereus gedreven verder met haar carrière. Zoals ze als piepjong meisje al met plezier in tempo 16 naar Ouderkerk roeide, waarbij je als coach vooral probeerde haar natuurlijke aanleg en techniek niet te veel te verpesten, heeft ze met doorzettingsvermogen en een enorm positieve instelling dit jaar onder leiding van Josy de absolute top bereikt.



ZAALVOETBAL

DOOR
COEN EGGENKAMP

Coen Eggenkamp heeft Olivia gecoacht in haar SB-jaren. Hij was hoofdcoach bij Nereus van 2004-2007 en Bondscoach Talentontwikkeling 2007-2011.

Weinig zullen dit weten, maar het had weinig gescheeld of Olivia had na haar juniorentijd nooit meer geroeid. Bij roeivereniging De Hoop was ze vrij succesvol en werd ze naar het Junioren WK gestuurd. Maar daarna nam ze in haar eerste studiejaar vrijaf van roeien en ging allerlei andere dingen doen. Met veel plezier overigens, want toen we haar benaderden om weer te beginnen maar dan bij Nereus, verklaarde ze in eerste instantie dat ze eigenlijk gewoon te druk was met andere dingen. Qua sport was ze verslingerd geraakt aan zaalvoetbal. Nou ja, verslingerd, het was in elk geval het antwoord op de vraag wat ze nu dan aan sport deed en wat dan de beperking was.

Op dat moment hadden we op Nereus een aantal getalenteerde SB-meisjes, waaronder Swana van Schaardenburg die met Olivia naar het Junioren WK was geweest. Swana was het seizoen ervoor samen met Myrthe van Dijk in een vier naar het WK onder 23 jaar gegaan en we maakten aan het begin van dat jaar een plan om weer een uitzending te behalen maar dan liefst met een medaille erbij. We zochten andere sterke roeisters om dit doel te verwezenlijken. Olivia was de eerste naam op ons lijstje, maar dan moest ze wel eerst overgehaald worden weer te gaan roeien. We gaven dat gezien haar drukke leven weinig kans. Daarnaast vroegen wij ons af of de vrijzinnige Olivia wel zou gedijen binnen een corporale vereniging. Swana werd erop uit gestuurd en al snel bleken onze vermoedens onterecht. Weliswaar met een hoop mitsen en maren, maar Olivia sloot aan bij onze trainingsgroep. Kirsten Wielaard was de andere nieuwkomer, met wie ze nu nog steeds in de nationale equipe zit.

Inmiddels zijn we bijna tien jaar verder en wie toen een van ons zou hebben gezegd had dat Olivia later naar de Olympische Spelen zou gaan - of sterker nog - wereldkampioen zou worden, hadden we voor gek

verklaard. Van Olivia hoefde al dat harde trainen niet zo nodig, alles moest leuk blijven en ze wist echt niet hoe lang ze hiermee door zou blijven gaan. Haar sociale leven en haar studie bleven ook belangrijk.

Ik denk oprecht dat ze er gewoon is ingerold en dat ze van het ene succes in het andere is gerold. In het eerste jaar lukte het inderdaad meteen een medaille te winnen bij het WK onder 23 jaar: zilver in de vier. Een jaar later in de twee-zonder werd het ook nog eens brons. Natuurlijk zijn er ook mindere tijden geweest, zoals het op het nippertje de acht niet halen in 2012 en het beperkte succes bij de Spelen van Rio de Janeiro. Wat mij betreft heeft ze na die tijd de weerbaarheid en doorzettingsvermogen getoond die in eerste instantie nog afwezig leek. Of was dat toen ook al gespeelde schijn? Ik denk het niet, want bovenal is Olivia een enorm puur mens, wie het enorm gegund is een van het hoogst haalbare in het roeien te hebben bereikt. En een beetje trots ben ik ook. Want zou, als Swana haar niet gebeld had, Olivia anders nu nog steeds hebben gezaalvoetbald?



NEREUS WINT DE WORLDCUP

DOOR

DANIEL PAARLBERG, ABE WIERSMA & BO WULLINGS

Dat Nereus een snelle mannenacht op het water kan leggen was buiten de landsgrenzen al langer bekend. In 2016 kwam de acht als eerste over de finish in de Ladies' Challenge Plate op Henley, maar werd na een ware soap gediskwalificeerd. De klasse was echter niet onopgemerkt gebleven. Het leidde tot een uitnodiging van Oxford om het in maart op te nemen tegen hun Boatrace-acht. Brutaal pakte Nereus de leiding door de eerste afstand te winnen, waarna Oxford de stand in de tweede afstand gelijk trok. Vervolgens won de acht bijna plichtmatig de Heineken en de Head en leverde het de roeiers voor de winnende Oude Vier. Nog voor de 2-kilometerwedstrijden begonnen had deze ploeg al huisgehouden. Maar de kroon op het werk moest toen nog komen.

Ook al is de roeibond tegenwoordig niet scheutig meer met verenigingsploegen, en zeker een acht, kon ze voor de eerste World Cup in Belgrado niet om Nereus heen. Bovendien zou dit de eerste FISA-wedstrijd worden waar het geslacht van de stuurman/vrouw niet overeen hoefde te komen met dat van de roeiers. Zo kon Dieuwke Fetter, de vaste stuurvrouw van de mannen, alsnog mee. Saillant was dat de Britse boot bemand zou worden door veel roeiers uit de acht van wie Nereus vorig jaar op Henley had verloren. Ook deze keer kwam de concurrentie voornamelijk van de Britten. Zij lagen halverwege iets voor, tot de Nereus acht in de laatste vijfhonderd meter het gas opendraaide en in een bloedstollende eindsprint de D.R. Simon als eerste over de finish drukte. Een historische prestatie die in de roeipers breed werd uitgemeten. Twee bemanningsleden, Abe Wiersma en Bo Wullings, delen hun ervaringen.

Het is ondertussen alweer bijna een half jaar geleden dat wij onder het vaandel van de A.S.R. afreisden richting de WorldCup I in Belgrado. Aldaar kwamen wij terecht in een schitterend stukje oostblok dat zich ons hotel noemde. Dit hotel, 'Yugoslavia' geheten, had zijn hoogtijdagen reeds lange tijd achter zich gelaten, evenals de meeste van de ooit acht verdiepingen. Toch waren de westerse invloeden te vinden in dit ongerept lijkend stukje oostblok. De begane grond van het gebouw van ons hotel was sinds de val van het gordijn omgetoverd tot zowel een casino als een Mexicaanse eettent, een American diner, een (zeer on-Hollands) pannenkoekenhuis en de iBar(copyright claim pending). De twee nog resterende verdiepingen van het hotel waren daarentegen blijven steken in het glorieuze Sovietverleden, tot groot genoegen van de heer Simon. De resterende verdiepingen van het acht verdiepingen tellende gebouw waren sinds de bombardementen in de Joegoslavische burgeroorlogen vooralsnog onbewoonbaar verklaard. Nadat wij onszelf enigszins hadden verdeeld over de met zeer belopen tapijt gevulde kamers was het tijd voor een eerste kennismaking met het roeiwater dat Belgrado te bieden

had. Wat volgde naast de eerste training was onze eerste kennismaking met de camera's, waarbij volmondig werd geblaat over kardinaal Simonis, het rijke verleden van de A.S.R. en de in het verleden behaalde resultaten ten aanzien van de Holland Acht, met als conclusie: "Wij zijn de Nederlandse competitie ontgroeid". Met deze parmantige houding strompelden wij over botenterrein en omgeving wachtend op de dag die we wisten dat zou komen. Voordat het zover was hadden we de dag voor de grote finale eerst nog een race voor de baanindeling. Daar wij al aardig in de smiezen hadden dat de banen eerlijk waren, besloten wij ons geheime wapen, de finish spurt, te laten voor wat het was.

Ongelukkigerwijze bleek deze inspanning te groot voor de heer Makker, die na een grootse overwinning tijdens de Varsity en de daaropvolgende avond tot diepe dalen was afgedaald. Dit kwam de ploeg tot groot verdriet, maar niet lang getreurd, aan Nereiden geen tekort, zeker niet bij de Nederlandse roeibond, waar de heer Knab een tweede adem vond om de Nereus-acht weer op de been te helpen.

De rest is geschiedenis.



De Nereus Acht tijdens de Oxford - Nereus fixture, waar de Nereus Acht voor was uitgenodigd door Oxford ter voorbereiding op de Boat Race. Er werd tweemaal zo'n 3km gevaren. De eerste won de Nereus Acht. De tweede won Oxford - ondanks een goede start van Nereus.



Goud op de wereldbeker voor Dieuwke Fetter (st), Freek Robbers (sl), Lex van den Herik, Ruben Knab (viel in voor Mick Makker), Jaap Scholten, Bo Wullings, Abe Wiersma, Nelson Ritsema, Michiel Oyen. De mannen kwamen als eerste uit de startblokken. Op de 1000 meter waren het de Britten die een halve seconde voorsprong hadden en dit beeld bleef ongewijzigd tot de 1500 meter. De Nereus Acht schoof steeds meer naar voren. De eindsprint was bloedstollend spannend en het was het boegpuntje van de D.R. Simon die als eerste over de finish kwam.

DE MAGIE VAN DE FAMILIE ROBBERS

DOOR
SARA PAPINEAU SALM EN ALETTA JORRITSMA

Robbers/Compaan, vult Freek aan, want Jos heeft de naam Robbers niet overgenomen: 'Ik vond mijn eigen naam veel mooier'.

'Voor Nereus goud waard', 'domineren met souplesse', 'gevoelsroeier', 'multi-slagtalent' zijn enkele termen die NLroei er graag uit gooit om Freek en Karien Robbers te omschrijven. Opgegroeid in Oegstgeest, zoon en dochter van voormalig top-roeiërs Jos Compaan en Rob Robbers.

DIE LEYTHE & WILLEM III

Rob is begonnen met roeien bij Die Leythe en zou eigenlijk als fysio mee naar de Olympische Spelen van Moskou, 1980. Door zijn makkelijke inpasbaarheid viel hij in bij de dubbelvier die zich uiteindelijk via Luzern kwalificeerde voor de Spelen. In eerste instantie ging Rob mee als reserve voor deze dubbelvier. Uiteindelijk roeide hij daadwerkelijk mee naar een 8e plek door uitval van Ronald Florijn.

Jos is begonnen bij Willem III en is daar tot op de dag van vandaag nog actief aan het roeien. In 'de oude

.....

**'Je moet ook niet
te vroeg beginnen
met roeien, veel
te saai.'**

.....

vrouwenacht', zoals ze het zelf noemt. Jos heeft op de Olympische Spelen van Moskou, Los Angeles en Seoul gevaren en was 21 toen ze voor het eerst op de Spelen acteerde. Dat Jos – voor in die tijd – zo lang op topniveau

de sport kon bedrijven kwam mede door haar werk als fysio. Ze werkte onder T. van Dis, ook roeier geweest: zilver gehaald in de 2x en Jos kon hierdoor onbetaald verlof opnemen. In die tijd was het nog niet mogelijk om rond te komen van de sport.

SPORTVERLEDEN

Dat hun kinderen ook gingen roeien was niet de intentie van Rob en Jos. Ze zouden het wel leuk vinden, maar het zou hun eigen keuze moeten zijn. Freek heeft lang gevoetbald: van zijn 6e tot 16e en daarnaast ook een tijd aan waterpolo gedaan. Als hij met zijn moeder mee ging naar Willem III, kreeg hij van iedereen constant de vraag wanneer hij zou beginnen met roeien. Freek's





standaard antwoord: 'niet'. Uiteindelijk via een vriend is hij in aanraking gekomen met het roeien, 'dat is toch anders dan wanneer je een van je ouders in de boot ziet'. Jos vult aan: 'Je moet ook niet te vroeg beginnen met roeien, veel te saai'.

KOGELSTOTEN

Karien stond vroeger op het korfbal- en atletiek veld. Rob herinnert zich dat Karien nog maar een week lid was van Leiden Atletiek toen de clubcompetitie begon. Karien deed mee en had na een week al een clubrecord kogelstoten op haar naam staan. Tot haar spijt kwam ze van dat kogelstoten niet meer af. Haar liefde voor korfbal ging over toen de training werd afgelast omdat het regende. Rob: 'Dat vond ze zo stom. Stond ze klaar om naar de training te gaan met haar fiets en regenpak aan, kwam ik vertellen dat het was afgelast'. Karien: 'Daarna koos ik voor atletiek. Ik vond dat zo vet, juist als het regende. Spikes aan en dan hard over de baan rennen'.

Ook Karien is uiteindelijk door een vriendin gaan roeien. Ze had wel eens eerder in de boot gezeten bij Die Leythe, maar dat vond ze helemaal niet leuk. In een Wherry, de stad in varen, stroopwafelkruimels halen en

weer terug. Tevreden kon ze thuis verklaren dat ze nu had bewezen dat roeien stom is. Gelukkig kwam ze hier later op terug. Ook was ze met haar ouders mee gaan kijken bij het junioren WK in Linz waar Freek brons won in de dubbelvier met Dirk Uitenboogaard, Daan Bruhl en Allard van der Hoven. 'Toen begon het wel een beetje te kriebelen'.

WINNEN

Zowel Freek als Karien hebben al overwinningen gevaren voordat ze geboren waren. Jos: 'Ik was zwanger van Freek toen ik Nederlands Kampioen werd in de 8+. En met Karien in mijn buik heb ik nog de Head gewonnen. Toen was ik twintig weken zwanger. Om het te verbloemen droeg ik een heel wijd wedstrijdshirt, deed het pakje omhoog vlak voor het begin van de wedstrijd en snel omlaag na de finish. Als mijn ploeggenoten het zouden weten, zouden ze niet meer met me willen roeien'.

VAN FYSIO TOT COACH

Rob was vaak mee als fysio en op een gegeven moment is hij gevraagd om te coachen. Verenigingsploegen waren toen de trend en iedere boot had daardoor een clubcoach. Er was meestal één coördinator voor het

'De race was toen nog over 1000 meter, de perfecte afstand voor anabolengebruik'

Nederlandse team. De vrouwendubbelvier had op dat moment vier coaches. In overweging wie er dan mee zou gaan naar de Spelen werd Rob gevraagd om deze boot te leiden. Hij heeft Jos ook gecoacht in haar skiff in Los Angeles en in de dubbelvier in Seoul.

Zijn eigen kinderen coacht hij niet. Hij filmt wel iedere wedstrijd, de beelden stuurt hij gewoon naar ze toe - zonder commentaar. Af en toe is het wel moeilijk om je er niet mee te bemoeien. Jos: 'We proberen dit wel zoveel mogelijk'. Freek herinnert zich nog wel een keer dat Rob hem coachte. Hij roeide echt pas net en moest van Rob hoog aanhalen. Het gevolg: hij sloeg om. Daarna nam hij niks meer aan van zijn vader.



NEREUS

Met Dirk Uittenbogaard en Daan Bruhl sloot Freek zich in 2009 aan bij Nereus. Ook Karien wordt twee jaar later lid bij Nereus: 'Hier heb je gewoon een grote trainingsgroep. Wel minder goed materiaal, maar een andere vereniging heb ik eigenlijk niet eens overwogen'. Jos: 'Wij komen niet zoveel op Nereus. Het is hun wereld, daar hoeft je niet tussen te hangen. Aan de ene kant vinden we het heel leuk dat ze roeien, maar het is wel hun eigen ding. We hebben ze bijvoorbeeld ook bewust niet veel verteld over onze historie. Zo kwam Karien er pas heel laat achter dat ik drie keer naar de Spelen ben geweest. Dat was volop in de doping-tijd. Ik

**'Ik vond de
Varsity altijd maar
flauwekul. Totdat je
kinderen meedoen.'**

herinner me nog een keer op de Koninklijke Holland Beker. Daar startte ik in de skiff in een veld tussen

allemaal Russinnen. Toen was het nog 1000 meter, de perfecte afstand voor anabolengebruik. Uiteindelijk werd ik derde, daar ben ik wel het meest trots op denk ik'.

GIRONUMMER

Er is veel veranderd. Jos: 'Vroeger ging je kneiter hard en dan werd je uitgezonden. Tegenwoordig is dat heel anders. Nu moet je hemel en aarde bewegen om buiten de bond om ook maar iets te mogen. Ook was het vroeger heel normaal dat je 7-8 jaar met je skiff deed. Daarin verschilden Willem III en ik van mening. Ik mocht naar het WK in de skiff, Rob coachte en we vonden dat ik goed materiaal moest hebben. Ik moest deze skiff zelf aanschaffen. Uiteindelijk hebben we mijn giro nummer op de skiff gezet. Dat kwam in de Telegraaf met een foto wat enkele onbekende stortingen opleverde.' Rob: 'Dat vind ik leuk. Het out-of-the-box denken. Het net even anders doen. Net als die Nereus Acht van Freek'.

NEREUS ACHT

Voor Freek was het WK in Sarasota dit jaar zijn eerste echte WK. Hij zit in de dubbelvier met onder andere Abe Wiersma waarmee hij ook in de Nereus Acht zat eerder dit jaar. 'De Nereus Acht was iets bijzonders.

Het leuke was om te verrassen. Eerlijkheid was daar de kracht: alles werd gezegd en gelijk ook. Als je je ergens aan stoorde, dan werd dat meteen geuit. Iedereen is wel ergens slecht in: de een kan minder skiffen, de ander is minder goed op de ergo. Daar werden vaak grapjes over gemaakt. Niemand voelde zich veel beter dan de rest. Het heft elkaar op en daardoor is het in evenwicht. Dit samen met de coaching van Diederik Simon en er als groep in geloven, heeft mooie dingen voortgebracht. Henley, de Oxford fixture en uiteindelijk de World Cup winnen; allemaal mooie momenten die uit dat proces zijn voortgekomen. Maar de races dit jaar in de dubbelvier vond Freek juist ook mooi, 'omdat je daar dan zelf ook echt goed roeit'.

VARSITY

Karien was een groot deel van dit seizoen geblesseerd en slaat daarom het WK in Florida over. Vorig seizoen heeft ze in ongeveer alle bootsoorten en op alle boorden wedstrijden gestart en is uiteindelijk naar de Olympische Spelen in Rio geweest in de tweezonder. 'We wisselen elkaar af', zegt Karien. Rob en Jos zijn trots op hoe ze met elkaar omgaan. 'Ze kennen geen enkele jaloezie, ze gunnen het elkaar.' Freek: 'Een beetje jaloezie is er wel, maar we bemoeien ons niet zo met elkaar'. Karien: 'We leven vooral met elkaar mee. Ik ben bijvoorbeeld zenuwachtiger als Freek moet starten, dan heb je er geen grip op'. Het is niet moeilijk om de aandacht te verdelen. Zo zegt Jos: 'Ze maken het ons ook makkelijk – Bij de Head en de Heineken

zitten ze allebei op slag en winnen ze beide. De Varsity hetzelfde verhaal: doen ze mee en winnen ze beide'. Jos moet wel eerlijk toegeven dat ze de Varsity altijd maar flauwekul vond. 'Totdat je kinderen meedoen. Dan zie je hoe belangrijk het is voor hen, maar ook voor de vereniging'.

KARAKTER

Qua karakter heeft Karien meer van haar moeder. Jos: 'Echt dat fanatieke in het wedstrijdroeien, en niet het kaas van je brood laten eten'. Rob ziet wel overeenkomsten tussen hem en Freek. 'We zijn allebei handig met moeilijk water en in de skiff kon ik heel hard sprinten en was ik goed in lange afstanden. Als het om 2-kilometer wedstrijden ging, was ik beter in grotere boten. Freek heeft een beetje hetzelfde'. In tegenstelling tot Jos zit Rob niet meer in de boot. Toen hij wist waar z'n grenzen lagen heeft hij nog wel eens lange afstanden gestart, maar is nu toch vooral coachend betrokken bij het roeien. 'Ik coach iedereen die graag beter wil leren roeien, dat vind ik leuk. Project 2020, maar ook de oude damesacht waar Jos in roeit, coach ik.'

CARRIÈRE-BITCH

En wat doen Freek en Karien in de toekomst? Jos: 'Ik vind het vooral belangrijk dat ze ook studeren. Uiteindelijk verdienen je helemaal niks met roeien – behalve veel levenslessen. Freek zie ik nog wel coachen, hij had vroeger al een goed analytisch vermogen.' Karien: 'Dan word ik wel de carrière-bitch'.



INTERVIEW RUBEN KNAB

DOOR
JASPER VLEUGELS

Kort voor zijn vertrek naar de wereldkampioenschappen in Saratoga in de Verenigde Staten spraken we met Ruben Knab. In een sterk veld met thuisland en Duitsland gaat hij met de Holland 8 een gooi doen naar de hoogste trede van het podium. Ruben Knab behoort tot de ervaren roeiers, met een finaleplek in de vier-zonder bij de Olympische Spelen in Londen. Tevens ging hij als reserve mee naar de Spelen van Rio.

NEREUS

“Toen ik geneeskunde in Amsterdam ging studeren bleek Nereus een warm bad, een welkome omgeving waar sporten met gezelligheid gecombineerd wordt. Het roeien zelf had ik eerder niet gedaan, maar omdat bleek dat mijn fysiek goed aansloot bij de sport ben ik de wedstrijdselectie ingerold. Omdat ik ook vrij competitief ingesteld ben, wilde ik slagen, en kwam ik in de selectie van Zwaar '07. Iedereen uit die groep is zijn eigen weg gegaan, en we spreken elkaar nog zelden. De opofferingen die gepaard gingen met het wedstrijdroeien kostten me toen geen moeite. De verleidingen van het studentenleven kregen pas later vat op me.”

DAVE MCGOWAN

“Na een redelijk geslaagd eerste jaar kwam ik in de middengroep terecht. Nereus had net Dave McGowan aangetrokken als coach. De aanpak van Dave paste mij perfect, met vooral nadruk op het fysieke aspect. Ik gedijde goed bij zijn aanpak, waarbij fors trainen voor mij geen echte uitdaging was. Als ik er dan fysiek een keer doorheen zat, wist hij de juiste snaar te raken en bleek ik nog energie te hebben. We zijn nu nog steeds goede vrienden en onderhouden een warme band. Door Dave heb ik toen gigantische sprongen gemaakt. Dat werd ook opgemerkt bij de bond en zo ben ik in 2008 al naar de wereldkampioenschappen onder-23 gegaan. Dave kwam zelf in 2008 bij de KNRB terecht, ging mee naar Peking en werd in 2009 bondscoach. Zelf heb ik tot 2010



jaarlijks meegedaan met de wereldkampioenschappen onder-23. Daar heb ik in de acht, vier-met-stuurman en dubbel-vier erg leerzame ervaringen opgedaan zonder tussendoor een motivatiedip te hebben gekend.”

BOND

“In 2011 werd ik uitgenodigd om deel te nemen aan het bondsprogramma. Ik moest onderaan aansluiten in de groep, de hiërarchie in de groep was groot. Dave McGowan en Antonio Maurogiovanni selecteerden erg op cijfers en fysieke kracht: wie maakt de boot het snelst. In de seat races heb ik toen laten zien dat ik in de vier-zonder hoorde, samen met Meindert Klem. Ook ben ik toen vierde geworden in de twee-zonder op het NK met Sjoerd Hamburger en heb ik met de acht de Wereldbeker in München gevaren. Na München werd ik teruggezet naar de vier-zonder; ik bood nog niet genoeg snelheid en was nog niet goed genoeg voor de acht. Ik was kort teleurgesteld, maar accepteerde het

en ging er vol in. De vier-zonder bleek een erg grillige ploeg. Het was iedere keer afwachten wat de race ging brengen. Maar het was een fantastisch leerjaar, mijn roeitechniek sprong vooruit en mijn mentale instelling werd fors professioneler.”

OLYMPISCHE SPELEN

“Het jaar 2012 was een heerlijk jaar, waar ik met veel voldoening op terugkijk. Iedereen was met de Olympische Spelen in het verschiet enorm gefocust, erg doelgericht. Iedereen had dezelfde ambitie en dat maakte het tot een fantastische ervaring. Het was direct duidelijk dat ik voor de vier-zonder zou gaan. Samen met Mechiel Versluis, Boaz Meylink en Kaj Hendriks waren we vrij onervaren en onbevooroordeeld. We vlogen overal met volledige overtuiging in, niet wetend wat ons te wachten stond. Dat maakte deze ervaring nog mooier. Het was lang niet altijd gezellig, maar doelgericht en prettig samenwerken. Iedereen had echt zijn plek. Er waren geen sterspelers en we waren voor 100% een team. We hebben toen in Londen op de toppen van ons kunnen geroeid. Als we in een voordeelbaan hadden gelegen dan hadden we eventueel mee kunnen doen voor een bronzen medaille, maar meer dan een vijfde plaats zat er niet in.”

AFSTAND

“In 2013 reorganiseerde de roeibond en moest Dave McGowan helaas weg. In 2013 en 2014 heb ik nog bij de bondsselectie gezeten. Vooral 2014 werd een lastig jaar, we voeren met de Acht in de B-finale. De prestaties waren teleurstellend en ik was zelf niet meer gemotiveerd om dag in dag uit te trainen. Ik had geen vertrouwen meer in mezelf, verloor het plezier in de trainingen en baalde van de groepsdynamiek. Ik moest terug naar de basis, voor mezelf een manier vinden om weer volle bak te kunnen trainen. Samen met Stef Broenink, reserve in 2014, ben ik toen weggegaan bij de bond. Ik verloor daardoor ook mijn A-status. We zijn samen gaan trainen onder de bezielende coaching van Lili Wabeke-Meeuwisse, een geweldig stuk coach-meubilair bij Njord. We roeiden in de dubbeltwee en daar heb ik het plezier in het roeien teruggevonden. Of het kwam door de afstand van de bond vind ik moeilijk om achteraf te zeggen, maar gedurende dat traject kreeg ik weer plezier. Door het ontbreken van de A-status is het ook niet je werk, dan hoeft je het niet te doen, maar

ik wilde het graag en heb toen alles zelf bekostigd. Met Stef ben ik uiteindelijk naar Luzern geweest in 2015. Daar was het niveau te hoog en waren we niet ervaren genoeg. Dat kregen we ook te horen van de toenmalige bondscoach.”

'Als ik er een keer doorheen zat, wist Dave McGowan de juiste snaar te raken'

PLEZIER

“In 2016 kwam ik weer terug in groep. Ik stond onderaan de ladder en moest opnieuw bewijzen dat ik ertussen hoorde. De ploegen waren al grotendeels geformeerd, maar ik mocht mee als reserve van de acht naar de Olympische Spelen in Rio de Janeiro. Ik heb hier duidelijk een signaal van vertrouwen gekregen, niet alleen van de coaches, maar ook uit de groep roeiers. Het was wederom een fantastische ervaring. Daarna heb ik dit jaar in Belgrado in de vier-zonder geroeid en erna de frustratie van onze vijfde plek eruit kunnen roeien in de Nereus acht door goud te pakken. Dat was een geweldige ervaring. Hierna zijn we ons gaan voorbereiden op de WK in Saratoga, Florida. Na bronzen medailles op de EK en in Luzern gaan we nu weer voor eremetaal: het liefst voor goud! Daar hebben we het niveau voor. De aanloop naar de WK was lang, maar met onze ambitieuze en kritische groep zijn we stappen blijven zetten en hadden we altijd nieuwe verbeterpunten. Dat moet ook, je moet beter willen worden dan de Duitsers, dat zorgt ervoor dat je scherp blijft en iedere dag hard werkt.”

TOEKOMST

“Mijn studie geneeskunde heb ik voorlopig stopgezet. Ik heb mijn bachelor diploma gehaald en wil pas aan mijn coschappen gaan beginnen als ik er 100% klaar voor ben. Zolang het roeien leuk blijft en ik blijf presteren in de groep, wil ik er mee doorgaan. Ik weet ook niet of ik wel doorga met geneeskunde, misschien komt er iets anders moois op mijn pad. Mijn focus ligt op het nu, op het roeien.

Op 3 december bracht fotograaf Merijn Soeters zijn boek 'Tien jaar langs het water uit'. Het boek bundelt de beste foto's van de roeisport die hij maakte tussen 2007 en 2017.

Het coffee table book verzamelt bijna 250 foto's van met name Nederlandse roeiers. Het combineert sfeervolle beelden van amateursporters op Nederlandse wateren met schitterende foto's van de nationale top tijdens Europese en wereldkampioenschappen over de wereld. Er komen dan ook veel roeiers van Nereus aan bod.

Regerend olympisch kampioene Maaïke Head schreef een voorwoord voor het boek: "Het gevoel bij mijn herinneringen aan tien jaar roeien is moeilijk te beschrijven met woorden," schrijft ze: "De foto's die Merijn tijdens mijn roeileven gemaakt heeft, zijn daarom van grote waarde. Ze ondersteunen het in stand houden van de herinneringen aan deze bijzondere periode van mijn leven."

'Tien jaar op het water' wordt -in eigen beheer- uitgebracht en is voor €35,- te bestellen via www.merijnsoeters.com.



INTERVIEW MET BOLIER

EEN ENGELSMAN MET AMSTERDAMS BORDEAUXROOD BLOED

DOOR
ROOSTHIJSSEN

Op mijn kabaal makend barre fiets ik eind juli naar Café de Gruter. Een groene oldtimer (Jaguar XKR) met Engels nummerbord rijdt me tegemoet. Achter het stuur, aan de rechterzijde van de auto, zit Oud-Nereïd Robert (Rob) Bolier. Even later schuift hij aan op het terras en bestelt een pint en een portie bitterballen. Hij vertelt over zijn jongste zoon die nationaal roeikampioen is geworden en over zijn eigen voorbereiding op een veertien kilometer lange zwemwedstrijd op de Thames. Dat is ook waar ik Bolier heb leren kennen. Tijdens mijn bestuursjaar '15-'16 was hij onze hartelijke gastheer tijdens de Henley Royal Regatta en was hij, als CFO van Wereldhave, vlootpartner van Nereus. Een Engelsman met Amsterdams bordeauxrood bloed.

Dit bordeauxrode bloed gaat terug tot 1983. Hij behaalde tussen 1983 en 1986 als wedstrijdroeier negentien blikken voor Nereus, werd van 1987 tot 1988 voorzitter van de KNSRB, ontvangt jaarlijks het Jong-Nereus bestuur op zijn landgoed in Cookham Dean en

door enige ervaring als jeugdroeier, geselecteerd voor de eerstejaarsacht. Dat jaar worden ze steeds verslagen door Njord. De volgende jaren winnen ze, begeleid door coach Ronald Helder, onder andere de H4K, de Head en op de Varsity. In het derde jaar roeit Bolier voornamelijk in tweetjes en viertjes. Hij vermoedt dat hij wegens zijn ietwat roeivrouwonvriendelijke humor niet voor het bestuur gevraagd is. Wel werd hij president van de KNSRB: "een fijn baantje, waar je niet veel voor hoeft te doen en het is wel een mooi festijn".

Bolier zorgde graag voor een beetje leven in de roeiersbrouwerij. Tijdens het lustrumdiner in 1985 doorbrak hij de, in zijn ogen, wat stijve bijeenkomst met voornamelijk verhalen hoeveel beter het vroeger was. Eerder had de Lustrumcommissie geen gehoor gegeven aan zijn verzoek om een Lustrumboxershirt. Daarop bood Bolier tijdens zijn speech een tanga – voorzien van de letters NE en REUS aan weerszijden – aan aan Lustrumpraeses Jan Kees Dunning. Hij weet niet of Dunning de tanga nog draagt. Na het diner was Bolier

|||||

**'Ik heb bijna een week
vakantie nodig na
afloop van Henley om
bij te komen.'**

|||||

heeft een paar jaar geleden de Oud-Nereus blazers in het leven geroepen.

Bolier werd in '82 lid van het Amsterdams Studenten Corps, bij dispuut O.D.O.L.E.H. Tijdens een avondje op de Amsteldijk 130a wint Bolier het ene potje 'handje drukken' na het andere. In 1983 wordt hij, geholpen





in afwezigheid van de Commissie verantwoordelijk voor de after borrel op de sociëteit op de Raamgracht.

Voor de gezelligheid kwam Bolier niet op Nereus. Die vond hij als kroegcommissaris op het A.S.C. Vanaf februari dronk hij naar eigen zeggen keurig Spa Rood tot het commissierondje om 6 uur 's ochtends. De opkomst van het competitieroeien heeft die gezelligheid naar Nereus gehaald: "Mooi dat Nereus dat omarmt. Er was behoefte om van het Corps af te komen. Prima, dat het nu geïntegreerd is in Nereus. De return op competitieroeien is natuurlijk ook veel groter dan op wedstrijdroeien. Zolang er maar geld en tijd is voor het wedstrijdroeien."

Wat betekent roeien voor je? "Ik vind sporten sowieso lekker en roeien is technisch heel interessant. Ik vond het heerlijk. Het sociale op Nereus was niet waar je het voor deed. Het sociale met het team was leuk, maar studie was ook belangrijk." Na drie jaar wedstrijdroeien besloot Bolier, wegens zijn zieke vader, te focussen op zijn studie. Hij wilde graag dat zijn vader hem zou zien afstuderen. De nationale selectie was op dat moment nog een stap te ver. Nu droomt hij achteraf soms: "de Olympische Spelen was wel gelukt als ik langer was doorgegaan. Maar aan de andere kant is het lastig om na een lange roeicarrière nog een professionele carrière te beginnen." Zijn mooiste overwinning was de Varsity ('86) in een Overgangs Vier. "Na al die trainingen naar de Zwarte Kat was het zo lekker om met vier lengtes keihard te winnen. Dat blik heb ik nog, het zit in mijn manchetknopendoos."

Het meest indrukwekkende vindt Bolier de verbondenheid die mensen blijven houden met Nereus. Dat coaches, zoals Willy Bloemendal en Josy Verdonkschot, tientallen jaren actief blijven. Dat zie je niet bij veel andere roeiverenigingen. Zelf probeert Bolier jaarlijks bij de Varsity en de H4K aanwezig te zijn. Hopelijk start zijn jongste zoon volgend jaar de H4K. Bolier is de enige ouder met toestemming van de ploeg om langs te kant te 'schreeuwen'.

'Henley is met niets te vergelijken.'

Zo staat Bolier ook ieder jaar als ware ambassadeur met Nereusdas en Oud Nereus-blazer, langs de Thames tijdens Henley. Lange tijd vroeg hij zich af: 'Waarom belt er niemand?'. In 2008 ontmoette Bolier juniorencoach Eggink, die het bestuur heeft verteld dat hij dichtbij woonde. Eerst kwamen er coaches en roeiers, vanaf 2012 het bestuur. Zelf heeft hij liever het bestuur op bezoek dan die gekke roeiers: "Op wedstrijddagen is het best hectisch. Dan moet je koken - dat hoeft niet, dat weet ik, maar dat vind ik heel leuk! - picknicks voorbereiden en wil ik graag de wedstrijden zien. Ik heb bijna een week vakantie nodig na afloop van Henley om bij te komen!"

Het grote verschil tussen Henley en de H4K? "Henley is met niets te vergelijken. Het is een unieke wedstrijd: zoveel mensen, zoveel betrokkenheid, sociaal, veel

mensen die heel veel van roeien weten, een gigantische reünie. Ik vind alle dagen leuk. Op woensdagochtend zijn er minder mensen en wordt ongeveer 50% van de ploegen uitgeschakeld, zaterdag is het druk maar gezellig en zondag zijn de finales met de beste roeiers. De Heineken is ook prachtig, maar de schaal is zoveel kleiner. Die traditie valt niet te creëren in Nederland en dat hoeft ook niet.” Over tradities gesproken: Bolier heeft Oud-Nereus blazers laten maken die met trots door enkele Oud-Nereïden worden gedragen. Bolier vindt het belangrijk dat Oud-Nereus saamhorigheid creëert. Op de sociëteit werkt dat heel goed: “Wie wil, die wil. Als er geen markt voor is, ook prima. Maar steeds meer mensen lijken het leuk te vinden.” Bolier

‘Succes hangt een op een samen met geld.’

herinnert zich niet van wie hij ooit z’n wedstrijdjasje heeft overgenomen of aan wie hij het heeft doorgegeven. Oorspronkelijk was het van Maarten Kloosterman. Er is nog geen traditie voor de Oud Nereus-blazers bedacht: “Ik zou wel alle winnende Olympiërs een blazer willen geven in ruil voor een fles jenever. En dan ringen op het jasje laten borduren. Zolang er niet al te veel plakken zijn, kan ik me dat nog veroorloven.”

Hoe zie je de toekomst van Nereus? “Nereus moet nog professioneler worden. Het gaat uiteindelijk allemaal om geld. De hele roeisport wordt steeds professioneler. Succes hangt een op een samen met geld. Dat is waarom het in Engeland zo goed gaat. En dan doet Nereus het nog uitstekend met een beperkt budget. Maar dat moet

‘Nereus moet nog professioneler worden.’

meer worden. In de toekomst moeten er fondsen komen voor toproeiers vanuit Nereus.” Daar speelt ook Oud-Nereus een rol in: “Ik vind het leuk dat je nu minder afstand hebt tussen jong Nereus en Oud-Nereus. Wij zien jullie als gelijken, maar tegenwoordig zien jullie ons ook als gelijken.” Hij mijmert over het idee om tijdens Henley meer Oud-Nereus te zien, met wellicht, vijftig jaar na dato, een row past van de Kloosterman vier-zonder die in 1969 de Steward Challenge Cup won.

De bitterballen zijn op. Mijn brandende vragen zijn beantwoord. Met een geslaagd gevoel stap ik weer op mijn kabaal makend barrel en stapt Bolier weer in zijn groene oldtimer: een Engelsman met nog altijd stromend Amsterdams bordeauxrood bloed!



NEREUS OVER DE GRENS:

TRIATLEET PLEUNI HOOIJMAN - A CYCLIST GUIDE TO LONDEN

DOOR
PLEUNI HOOIJMAN

De successen van Nereus zijn inmiddels niet meer beperkt tot de binnenlandse wateren. Ook op andere vlakken zijn (Oud-) Nereïden succesvol in het buitenland. Pleuni Hooijman zat in EJD'07 en vertelt hoe zij in de Londense binnenstad traint voor haar volgende Ironman. Na de winst op de Ironman van Barcelona en de deelname aan het WK op Hawaii is zij inmiddels professional en woont sinds kort weer in Amsterdam.

Volgens Gerard van der Linden heb ik de roei-anatomie van Jekaterina Karsten, maar het watergevoel van een woestijnrat. Dus ik blijf ik uit de buurt van de Boatrace en Henley. Let's talk the Britse bike culture instead. Tien richtlijnen/tips om van de zeven schoonheden van de Londonse cycle culture te genieten.

1. JE MOET EEN TIKKIE SUÏCIDAAL ZIJN, OF EEN ADRENALINE JUNKIE.

2. CYCLISTS ARE POLITE CIVILIANS. De Britse fietser sluit netjes aan in een queue voor stoplichten, gaat gehuld in fietskleding (ook op hun vijf kilometer commute naar kantoor), groet fietsbroeders altijd en biedt hulp bij pechgevallen.

3. DRIVERS EN MOTORISTS ZIJN TERRORISTEN. Zodra het portier dicht klappt, gaat het vizier op scherp. Het auto-kalifaat geldt hier sinds 1885 (niet alleen Nereus' geboortejaar maar ook dat van de auto). Het is de uitlaatklep voor de Brit, de enige mogelijkheid om de gedragscodes van de klassenmaatschappij even los te laten.

4. YOU NEED HAVIKSOGEN EN DE SKILLS VAN PETER SAGAN. Pothole left, car-terrorist on the right, shift, shift, brake, pothole middle, speedbump, car-terrorist left and right, roundabout, line of car-terrorists from behind, brake, shift, shift, pothole right.

5. EEN ROUNDABOUT IS EEN RECHTE WEG WAAROP HET SNELST NADERENDE VOERTUIG VOORRANG HEEFT. Niet alleen de Jeep die het hardst op de rotonde komt

afrijden, maar ook de tien auto's in zijn kielzog krijgen voorrang.

6. 'DADDY LOOK, A REALLLLLLY OLD BIKE!' Als je bij een stoplicht staat, nemen mensen selfies met de Sparta Pick-up op de achtergrond, en de meeste kinderen denken dat je op een fiets rijdt uit het jaar 1747.

7. EEN VLAKE ROUTE BESTAAT NIET. Zelfs niet als je Strava route dat beweert. En dat is goed voor Gerard's S100 Ardennen weekend en voor mijn triathlon races, en het compenseert het gebrek aan wind.

8. BORIS JOHNSON KAN WEL IETS. Het gemiddelde fietspad eindigt in een hek, muur of winkelstraat en is niet langer dan een halve mijl. Boris Johnson's cycle highways daarentegen - hoe PVV'erig het brein achter Brexit en de minister van Buitenlandse Zaken ook is - zijn wel fiets-fähig.

9. AS A CYCLIST YOU NEVER HAVE PRIORITY. Never. Don't try to get it. The terrorists will get you. Zelfs als je rechtdoor fietst moet je bij elke afslag even over je rechterschouder kijken of er geen auto je van achteren komt inhalen en linksaf gaat slaan.

10. BEING 6FT1 IS KEY.
It enables you to look over the hedges.



WHERE TO GO?

DE ZEVEN SCHOONHEDEN VAN DE LONDENSE CYCLING CULTURE

REGENTS PARK

Ook wel het Sloten van London. Je kan hier 24/7 terecht voor een HIIT training. Met snelheden van 50 kilometer per uur pak je nog steeds geen QOM's hier. Tussen 5 en 7 AM vind je hier de private equity'ers, bankers en lawyers, tussen 7 en 9 AM het reguliere volk, tussen 9 AM en 5 PM de ZZP'ers en startup'ers zoals ik.

Met slechts drie stoplichten op vijf kilometer is dit het enige segment in de gemeente London waar je boven de dertig gemiddeld kan rijden.

KENT

Ongekent. Beautiful nature en de grootste huizen van de UK. Middeleeuwse dorpjes, lavendelvelden, heidevelden, bossen en rotskloven en het belangrijkste: de route naar Brighton, onderdeel van onze meest epische tocht van 2016 (à 250 km en 4000 hm – en tevens 40 graden koorts de dag erna).

RICHMOND PARK

Ook wel de fiets-savanne van London. Met een populatie van 1000 herten van vier verschillende soorten, minstens 200 fietsers, twee nare klimmetjes, grasvlaktes, wat bomen en uitzicht over de City is dit de mooiste plek binnen de bebouwde kom om te jakkeren.

ESSEX/SOUTHEND

In de drugshavens van ketamine-verslaafd UK schuilt een onbekend pareltje, vanuit ons (Highbury and Islington) de dichtsbijzijnde plek voor bos en groen, heuvels en vlaktes.

CHILTERN HILLS

Rondom High Wycombe (spreekt uit als Hai-wih-com) vind je de grootste mix tussen tuig en upperclass, veel muurtjes en prachtige afdalingen, Europa's grootste populatie rode wouwen, road quality om te huilen maar je kan wel een bakkie doen en roeiers kijken in Henley.

WINDSOR LOOPS

De enige triathlonfiets-fähige route in de gehele omgeving. Na Richmond en 40 kilometer langs de Thames passeer je Virginia Water in Windsor Great Park met zijn uit Libië gestolen Romeinse tempels, uiteraard de Queen's Castle in Windsor, evenals historisch Eton en de Olympische roeibaan.

CAMBRIDGE

Zodra je de noordelijke heuvels over bent kom je in de meest Nederlandse setting van allemaal, met populieren, volle wind en ook het schoon van Cambridge's rijke universiteitshistorie. Maar ga niet verder naar het noorden, want dan kom je weer in Brexit-stemmend UK.

NEREUS OVER DE GRENS: UNDER AFRICAN SKIES

DOOR
DOKTER FLEUR GOOREN IN SIERRA LEONE

Een Oud-Nereïd als arts is geen uitzondering. Als tropenarts in de binnenlanden van Sierra Leone is dat wel. Fleur Gooren deelt haar ervaringen met ons.

Het is pikkedonker wanneer mijn telefoon afgaat: *'doctor, doctor, we just had an ambulance call, belly woman is here and baby is not coming out'*. Nadat ik nog half slapend weer heb opgehangen zie ik dat het half drie 's nachts is. Nog geen drie weken eerder ben ik als tropenarts naar Sierra Leone gevlogen om te gaan werken in het Lion Heart Medical Centre: een 70-100 bedden tellend ziekenhuis midden in ruraal Afrika.

Nu ben ik aan mijn eerste dienstblok begonnen, wat betekent dat ik 24 uur per dag zeven dagen in de week bereikbaar moet zijn, zonder dat daar de in Nederland gebruikelijke compensatie tegenover staat. Meer artsen zijn er simpelweg niet. Ik sta op en hoef me niet meer om te kleden, voorbereid op wat de nacht mogelijk zou gaan brengen ben ik in mijn OK-pak gaan slapen. Ik stap in de pick-up en rij door de donkere Afrikaanse nacht richting het ziekenhuis. Daar tref ik in de labour room de belly woman - waarmee een bevallende vrouw bedoeld wordt - aan die thuis al meer dan twee uur geperst heeft en waarbij het kind inderdaad nog niet geboren wil worden. Ik weet wat mij te doen staat en ook op welke scenario's ik voorbereid moet zijn. Maar helemaal alleen kan ik dit niet. Ik heb hiervoor mijn verpleegkundig team nodig.

Heel even doet dit mij terug denken aan mijn Nereustijd,

waarin ik als stuurvrouw heb kunnen ervaren hoe belangrijk teamwork en duidelijke instructies zijn. De bevallende vrouw geven we medicijnen om de weeën sterker te maken, en 45 minuten later bevalt ze van prachtig huilende zoon.

Maar dan gebeurt datgene waar ik al bang voor was; ze begint hevig te bloeden. Door de langdurige bevalling is de 'kracht' uit de spier van de baarmoeder. Nu, nog meer dan eerder, is het belangrijk dat alle neuzen binnen ons team dezelfde kant op staan. We geven zo snel mogelijk verschillende medicijnen, masseren de baarmoeder en geven een extra infuus om het bloedverlies te compenseren. Twintig minuten later is het bloeden gestopt, maar heeft de kersverse moeder helaas wel meer dan anderhalve liter bloed verloren. Gelukkig was ze niet thuis en is ze als een van de weinige Afrikaanse vrouwen wel naar het ziekenhuis gekomen, waardoor ze het overleeft. Ons team is getraind door Nederlandse tropenartsen en gewend om met weinig middelen en vooral hard werk de zorg te verbeteren.

Als ik later op de dag uitkijk over de rivier waar mijn huisje staat, zie ik in gedachten zo de Afrikaner vier voorbij roeien. En ben dankbaar voor mijn leuke en leerzame tijd op Nereus, en voel mij weer even terug bij de oorsprong.

Ioë Hikemalaya!



JASJE AAN, JASJE UIT

DOOR

JENNY VAN DOBBEN DE BRUIJN EN OLINE VAN WIJNEN

Ieder bordeauxrood wedstrijdjasje heeft een geschiedenis. Niet alleen de namen, maar ook de ervaringen van de roeiers die het jasje ooit droegen, hebben hun sporen achtergelaten en worden door een nieuwe eigenaar met trots megedragen. Dit is het verhaal achter zo'n jasje.

Na heel wat jaren is het zover, het jasje van Jenny van Dobben de Bruijn is overgedragen! Zoals de reputatie van Jenny betaamd, moest het jasje waardig over worden gedronken. Na Jenny haar jaren bij Minerva, Njord en uiteindelijk toch het Bordeaux van Nereus, moest er wel wat tegenover staan om dit jasje te kunnen bemachtigen. Nu had ik er zelf ook al wat jaren op zitten bij de Phoenix en Laga voordat de overstap gemaakt werd naar Nereus. Daar zat ik in mijn vierde jaar als sjaars zonder wedstrijdjasje. Ondertussen begon Jenny haar jasje (zij zelf zeker niet!) in de vergetelheid te raken.

Ian de Wolf, onze matchmaker, is de man die ervoor heeft gezorgd dat dat zeker niet gebeurde. Want na 3,5 jaar in de kast te hebben gehangen, werd het tijd dat het jasje in al zijn glorie hersteld werd. Een jasje als deze behoort gedragen te worden.

Bepakt met cadeaus en flessen Jenny bereidde ik me voor op een hele heftige zuipavond waar mijn lever niet gelukkig van ging worden. Gezopen werd er zeker, maar we kwamen ook achter een heleboel gelijkenissen in onze weg naar Nereus.

Met dezelfde insteek begonnen we met studeren: lekker drinken en feesten leek ons het beste idee. Maar na een jaar bij het Corps rondgelopen te hebben, waren we tonnetje rond dus moest er maar weer eens gesport worden. Met even weinig sportaanleg als -ervaring, begonnen we met roeien. Met onze bouw bleken we aardig aan die riemen te kunnen trekken. Een 'beetje' sporten was geen optie, het roeien greep ons.

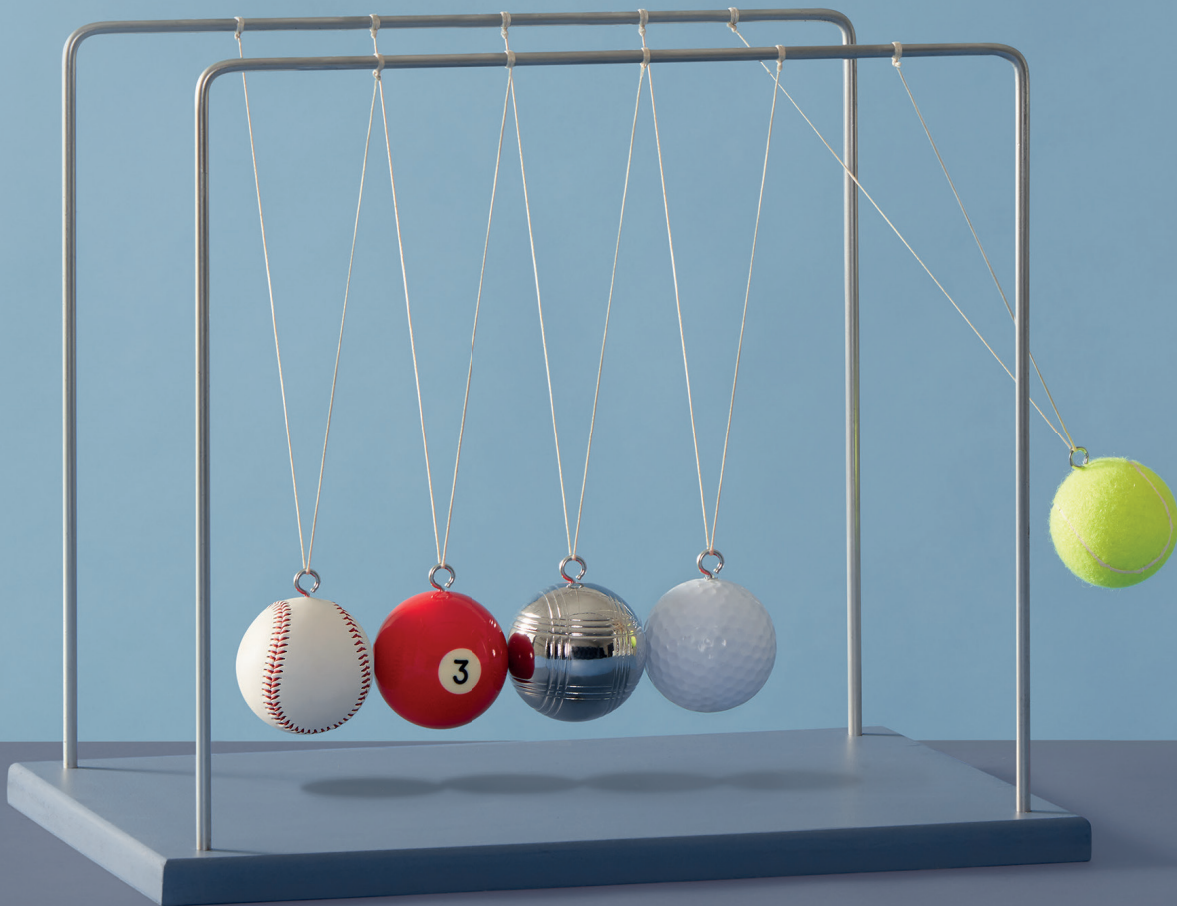
Uiteindelijk zijn we beiden in Amsterdam terecht gekomen, Nereus werd onze nieuwe club. Al kwam Jenny op 25-jarige leeftijd aan en ik op mijn 23e, we voelden ons weer sjaars! Nereus voelde als thuiskomen. Op onze vorige verenigingen deden we commissies en dergelijke omdat het moest, op Nereus omdat we het willen.

Positief verrast werden we door de relatie tussen Nereus en Oud-Nereus. Zoals Leiden gevestigd is in de geschiedenis en Delft in het technisch stramien, blijft Amsterdam innoveren en op zoek naar nieuwe wegen. Oud-Nereus heeft een sterke positie als dienende rol en is faciliterend maar niet beklemmend. Hierdoor merk je dat een vereniging zich blijft ontplooiën en niet blijft hangen in het 'altijd zo geweest'. Dit is de kracht van Nereus, en zo blijft de vereniging vooruitstrevend.

Nereus loopt altijd een paar stappen voor op andere verenigingen. De kruisbestuiving binnen Nereus is veel meer aanwezig. Er is één wedstrijdroeïend Nereus. De onuitgesproken grenzen tussen secties zijn weg, iedereen traint met elkaar en motiveert elkaar om beter te worden. Door de gebundelde kracht die het wedstrijdroeien van Nereus zo uniek maakt, vormt dit een hecht front. Voor de buitenwereld, zoals wij er ook in eerste instantie kennis mee hebben gemaakt, oogt het intimiderend en vooral arrogant. Maar eenmaal binnen de muren van het bordeaux rode bastion herkenden wij het als de pure ambitie en vertrouwen die deze club zo geweldig maakt.



Turning hard work into great achievements **Kempen**



WERKENBIJKEMPEN.NL